

Giới thiệu Cưỡng Sủng Bà Xã Đùng Đũa Nữa

Nếu bạn yêu thích những câu chuyện tình yêu, nếu bạn thích những chuyện có chút hài, có chút ngược, có chút yêu thương, mỗi cái có một chút...Hãy đọc truyện Cưỡng Sủng Bà Xã Đùng Đũa Nữa để cùng trải nghiệm những điều thú vị này, cùng trải qua những thăng trầm yêu ghét, những cảm xúc chạm đến lòng người tưởng lạ như rất quen, thân thuộc, đọc truyện và cảm nhận. Lần đầu gặp nhau, cô đóng giả thành bạn giường của anh ta, ở trong bóng tối lấy ra một cây dao găm, hung ác mà đâm về phía anh ta....Nhưng anh ta đang rửa thầm sờ cánh tay chảy máu thì lại nhớ tới đây đã vênh lên kia của cô, không lớn không nhỏ vừa vặn nắm chặt, cảm xúc kia thật tuyệt vời, thật sự là mất hồn, nếu như.....Nếu như một Lolita mới ra đời, không rành thế sự, đã không biết tự lượng sức mà làm sứ giả báo thù, kết quả sẽ như thế nào đây? Nếu như đối tượng bị báo thù hùng mạnh đến mức làm người ta phẫn nộ thì sẽ như thế nào đây? Thật bất hạnh, đối tượng hùng mạnh đến mức làm người ta phẫn nộ đã bị An Khả Ni gặp phải rồi. Cho nên kết quả của cô chắc chắn là bất hạnh - Cả đời bị anh ta ăn sạch rồi! Truyện ngôn tình này sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xín Đùng Chậm, Thiên Tài Báo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Sủng Bà Xã Đùng Đũa Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô Gái Nguy Hiểm

Bóng đêm mê hoặc, trong thành phố có nhiều người nước ngoài ở, đèn màu rực rỡ.

Phòng Tổng thống sang trọng thoải mái của một khách sạn, ánh đèn màu da cam mờ, đang chiếu ánh ba chiều hình nền hoa, là một kiểu hiệu ứng rất mập mờ, rất mộng ảo.

Tia sáng nhẹ ở trong bóng tối, đường nét trên thân thể của người đàn ông nghiêng tựa ở đầu giường giống như loại đao khắc lưu loát đẹp mắt, ngũ quan trên khuôn mặt rõ ràng, dáng người tỷ lệ hoàn mỹ làm cho người khác than thở, khí định thần nhàn của vương giả gió lay động, hoàn toàn là vương tử trong thần thoại Hy Lạp đi ra.

Nhưng xem ra ngay cả con quạ cũng mặc cảm, sợ rằng phải khiến cho các cô gái mất lộ trái tim, kính nhi viễn chi. (thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp nĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.)

Cảm giác bị gạt qua một bên ở trên giường, đối thành bất kỳ một người đàn ông nào cũng sẽ rất khó chịu.

Sở dĩ Bộ Thuần Nghiêu không có giận dữ bỏ đi, chính là muốn xem một chút cô gái dám cả gan để cho anh chờ lâu như thế, đến cùng là diện mạo thế nào!

Một lúc sau.

Ở cửa truyền đến thanh âm cốc cốc nhẹ nhàng, thăm dò rất lễ phép, thế mà trước khi nhận được sự cho phép của anh, cửa lại bị vô lễ mà đẩy ra.

Ánh đèn mờ trong phòng cũng theo đó dập tắt.

“Ài?” Giọng nam rất bất mãn, rõ ràng có hung ác không nén được, Bộ Thuần Nghiêu động thân một cái từ đầu giường nhảy lên, giống như báo săn hướng mục tiêu đánh tới.

Gian phòng vốn đã không sáng, cho nên anh đã thích ứng bóng tối rất nhanh, hơn nữa còn phân biệt rõ bóng dáng rất mảnh mai xông tới mặt, hẳn là một cô gái.

“To gan!” Một chiêu cảm nã thủ mạnh mẽ, không có chút thương hương tiếc ngọc nào, anh nhất định phải cho cô gái này nhận được bài học nên có.

Vậy mà cô gái kia giống như một người cá đã thoải mái mà trượt ra khỏi tay anh.

“Đang chết!” Gương mặt tuấn tú của Bộ Thuần Nghiêu đỏ rồi lại đen, đỏ chính là đường đường đại thiếu như anh ngay cả một cô gái yếu đuối cũng không bắt được, đen thì cũng không cần giải thích nhé.

Ho khan một cái. Thật may là không có mở đèn.

Cô gái cũng không biết chết sống mà lộn người nhào tới, tay nắm chân đá, cách đánh như kẻ điên liều mạng, Bộ Thuần Nghiêu rời khỏi mấy chiêu tập kích trí mạng của cô, giận quá thành cười.

Chết tiệt, cho dù là con gái anh cũng không khách khí.

Lộn người đến gần, anh nắm mấy cái thô bạo, cô gái rên lên một tiếng, hình như bị đánh trúng bụng, thừa dịp lúc cô gái đó khom lưng rên rỉ, anh ra một

chiều tiểu cảm nã, chuẩn xác mà chụp mạch cổ của cô ta, sức lực kia mạnh mẽ có lực, khiến cho tất cả giấy giụa của cô ta cũng yếu ớt phí công.

“Cô là ai?” Cô gái bị anh đẩy tới góc tường, không thể động đậy ở dưới gông cùm bàn tay to của anh.

“Buông em ra, em là tới phục vụ ông!” Trong bóng tối, cô gái đột nhiên mở miệng, thanh âm yếu đuối nũng nịu, mang theo hoảng sợ, cùng với cử chỉ mới vừa rồi của cô ta hoàn toàn không tương xứng.

“Loại phương thức này để phục vụ tôi?” Trong bóng tối không nhìn thấy khoé môi trên choker của Bộ Thuận Nghiêu, anh bỏ cái tay ra, từ cần cổ của cô ta mò xuống.

Phụ nữ mặc áo sơ mi quần jean tới phục vụ anh thật đúng là hiếm thấy, muốn chơi ***** hay là thanh thuần ***?

Anh không chút lưu tình mà kéo áo của cô ta.

“A!” Cô gái phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, tiếp theo chuyển thành tiếng kêu khó mà ức chế.

“Biến thái!” Cô gái khẽ nguyền rủa, thân thể không an phận mà giãy dụa.

Xúc cảm từ đầu ngón tay truyền tới cũng làm cho Bộ Thuận Nghiêu hơi kinh ngạc, mặc dù cô gái này đánh đá, da lại tốt đến kinh người, mềm trơn mịn, anh hài lòng mà ngất nhéo vài cái.

Tôi cũng muốn nhìn một chút cô là ai!

Anh một tay giam cô ta, một tay khác sờ chột mớ trên tường.

Thừa cơ hội này, không biết từ nơi nào cô gái lấy ra một cây dao găm, hung hăng đâm tới.

Bộ Thuận Nghiêu lấy làm kinh hãi, giống như phản xạ có điều kiện mà buông cô ra, lui về phía sau một bước, cánh tay đau nhói, còn bị mũi nhọn của dao găm đâm trúng.

“Cô muốn chết!” Anh che vết thương, tức giận ở trong lòng đạt tới cực hạn.

“Đừng tới đây!” Cô gái quơ cây dao găm, trong bóng tối kéo ra từng trận gió mạnh, vừa bảo vệ mình, vừa tựa vào vách tường lùi đến cạnh cửa, kéo cửa ra rồi chạy ra ngoài.

“Đứng lại!” Bộ Thuận Nghiêu đi ra đuổi theo, thỉnh thoảng một đường sắc bén đánh tới mặt anh, anh theo bản năng mà nghiêng đầu đi, nhảy sang bên cạnh mấy bước.

Nguy hiểm thật, cây dao găm kia bay sát qua bên tai của anh, “Băng” một tiếng, không biết cắm vào chỗ nào.

Thân hình của Bộ Thuận Nghiêu hơi ngừng lại, rồi hung hăng giậm chân một cái mà đuổi theo, nhưng mà cô gái kia đã sớm chạy thoát không thấy bóng dáng.

“Chết tiệt, đừng tưởng rằng cô có thể chạy trốn!” Anh ảo não mà nện một quyền lên trên vách tường ở hành lang.

“Lão đại lão đại, anh không sao chứ?” Giống như là diễn trò vậy, lúc này tâm phúc cả rốt mới hô to gọi nhỏ mà chạy tới, còn có một cô gái đi theo phía sau.

Cả rốt vốn tên là Dương Lập Thông, bởi vì hài âm phổ thông dễ nhớ, tên thật ngược lại bị quên đi. (Vốn là tên Dương Thông, còn gọi là cả rốt hay củ hành tây, nhưng trong này tác giả để là hài âm, nên ta cũng đổi thành thế nhé.)

“Cậu nói đi!” Bộ Thuận Nghiêu về mặt khó chịu mà nhìn chăm chăm anh ta, tâm tình rõ ràng đã xấu tới cực điểm.

“Ai nha, lão đại, anh chảy máu rồi!” Cả rốt thông minh đã chú ý tới cánh tay của anh ấy, xông lên nâng cánh tay vẫn còn đang chảy máu của anh ta, “Em đưa anh đi bệnh viện!”

“Không vội, một chút vết thương nhỏ thôi!” Bộ Thuận Nghiêu hất anh ta ra rồi quay trở lại chủ đề: “Cả rốt, hôm nay cô gái cậu tìm cho tôi là ai?”

Lơ đãng liếc đến cô gái kinh sợ ở sau lưng cả rốt, trong lòng anh bỗng nhiên đoán ra mấy phần.

“Lão Đại, cô gái hôm nay chính là cô ấy, em vừa mới phát hiện, cô ấy bị người ta trói rồi khóa trái ở trong toilet.”

Loại chuyện mất mặt này chỉ nói một chút thì đã có chút khó chịu rồi, cả rốt xấu hổ mà cúi đầu.

Quả nhiên đoán trúng rồi!

Dùng phụ nữ tới đối phó anh, điểm này cũng có chút mới mẻ, nhưng anh là loại háo sắc đó sao?

Phụ nữ chỉ là công cụ cần giải quyết sinh lý, chỉ thế thôi.

Hừ lạnh một tiếng, khoé môi của Bộ Thuấn Nghiêu nhếch lên một độ cong tà mị, khiến cho cô gái đang ngẩng đầu liếc trộm anh quả thật là nhìn ngây người: “Rất đẹp trai nha! Nếu như hôm nay không có bất ngờ gì xảy ra, mình lẽ ra đã có thể.”

“Ai trói cô lại?” Bộ Thuấn Nghiêu khinh bỉ mà quan sát cô ta, anh không thích phụ nữ nhìn anh bằng ánh mắt này.

“Tôi. Không biết, tôi bị người ta đánh từ phía sau ngất xỉu, sau đó.” Ánh mắt của Bộ đại thiếu lạnh giống như dao, cô gái bị dọa sợ đến nổi thanh âm cũng thay đổi.

“Cà rốt, không phải nơi này có giám sát sao? Cậu đi điều tra một chút đi.” Bộ Thuấn Nghiêu trầm giọng ra lệnh, mặc dù anh hiểu rất rõ, loại vị trí cùng ánh sáng này, rất khó nhìn ra được cái gì, nhưng bản lãnh bên ngoài nhất định là phải làm.

“Đại!” Cà rốt âm thầm thở một hơi, anh ta biết điều này cũng có nghĩa là lão Đại không giận lây sang anh ta, xoay người liếc nhìn hai mắt sáng lên của cô gái hoa si ở sau lưng.

“Lão Đại, vậy cô gái này anh còn cần không?” Anh ta không biết sống chết mà hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Còn Cần Không

Bởi vì những lời này của anh ta, mà vẻ mặt của Bộ đại thiếu từ nhiều mây lập tức trở về đến Kỳ Băng Hà.

“Cho cậu đó!” Bộ đại thiếu mặt đen lại trở về gian phòng, hung hăng đóng sầm cửa, cà rốt không kịp tránh né nên thiếu chút nữa đã bị cửa đập hư môi, cũng rất kịp thời mà nói với anh ấy ở khi bị ngăn ở ngoài cửa: “Nhưng mà, cô ấy là thiên kim của công ty Trương thị.”

Mặc kệ cô ta là ai! Loại dong chi tục phấn này (chỉ những người con gái bôi son trét phấn tầm thường), mà cũng muốn bước vào mắt của Bộ đại thiếu? Thật may là bị người ta trói ở toilet.

Căn phòng vẫn tối như cũ, dường như lưu lại mùi thơm nào đó, vu vơ mà xoa chà xát tay, Bộ Thuấn Nghiêu đột nhiên nhớ tới cô gái vừa rồi. Cảm xúc kia thật tuyệt vời, thật là **, nếu như.

Ai yêu!

Cảm giác đau từ cánh tay truyền tới cũng kịp thời nhắc nhở anh, cô gái kia cũng quá ác độc mà **, nhưng cũng làm anh phải hồn bay phách tán!

Thời gian nhảy về nửa ngày trước, toà soạn “Chân tướng”.

“An Khả Ni, cho tôi một lời giải thích!”

Ánh mặt trời rực rỡ của sáng sớm lay động ở trong phòng làm việc chưa đầy mười thước vuông, người phụ nữ trung niên ngồi ngay ngắn ở trên ghế làm việc có thể so với sự rỗng mả rít gào, làm chấn động đến bụi bặm đang run rẩy trong không khí.

“Tổng biên tập Ngô, em không ngờ.”

Sắc mặt của cô thiếu nữ đứng yên ở ngay phía trước hơi biến thành trắng, theo bản năng muốn bịt lỗ tai lại, nhưng bàn tay đưa ra một nửa đã lúng túng buông xuống, sau đó đôi mắt đen tròn xoay chuyển, rồi kéo ra một nụ cười nịnh hót.

Không ngờ?

Người được gọi là Tổng biên tập Ngô vỗ một chương lên bàn làm việc, và sau đó là một tiếng giận dữ: “Đại Vĩ không ngờ là cả người bị thương nằm ở bệnh viện, kinh tế của toà soạn cũng không ngờ lại chịu đựng tổn thất mấy vạn, chúng tôi càng không ngờ cô chọc cái sọt ra lớn như vậy. Thế nhưng những chuyện đó đã thật sự xảy ra, An Khả Ni, nếu như đổi thành cô là tôi, nên bắt cô làm gì đây, hử?”

Đại Vĩ là ký giả chụp ảnh của toà soạn, trong một lần phỏng vấn bất ngờ bị thương, mặc dù nguyên nhân sự việc có chút liên quan đến An Khả Ni, nhưng cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy được!

Nhìn gương mặt không cam lòng của An Khả Ni, tổng biên tập Ngô nhướng lông mi lên, tức giận mà chất vấn: “Người ta hết sức phấn khởi mà mở cuộc họp đại hội cổ đông lâm thời, tuyên bố đem vị trí tổng tài truyền cho đứa con trai duy nhất, cô lại chạy đi hỏi chuyện con gái riêng của người ta, cô cảm thấy thích hợp sao?”

“Đó không phải là con gái riêng, cũng là do vợ ông ta sinh mà, tổng biên tập!” An Khả Ni ưỡn thẳng sống lưng lớn tiếng phản bác.

“Im miệng!” Tổng biên tập Ngô đau lòng nhức óc: “Vây cô khích bác quan hệ cha con người ta, là từ động cơ gì?”

“Em chỉ là cảm thấy đáng dấp hai người bọn họ hoàn toàn không giống là cha con ruột thịt, nên to gan phỏng đoán, cẩn thận tìm chứng cứ mà thôi, tổng biên tập!”

Chó má! Tổng biên tập Ngô thiếu chút nữa đã nói tục, không nhịn được mà dùng đầu ngón tay gõ lên mặt bàn trước mặt, hít sâu một hơi: “Không bằng cô đi ra ngoài phỏng đoán một chút xem tôi sẽ xử trí cô như thế nào, hử? Thuận tiện viết bản kiểm điểm mấy vạn chữ rồi trình lên.”

“Nhiều chữ như vậy à. Không thành vấn đề, tổng biên tập!”

Mặc dù yêu cầu hơi cao, nhưng viết kiểm điểm là điểm mạnh cuối cùng của cô.

An Khả Ni cắn răng, lẩm bẩm suy nghĩ rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng lần nữa đau thương vì bị gọi lại: “Chậm đã! Đại Vĩ lần này coi như là tai nạn lao động, tiền thuốc thang của cậu ta chúng tôi chịu, nhưng mà thiết bị camera bị đập hư, cô phụ trách đền một nửa!”

Dựa vào cái gì chứ, thiết bị camera kia đắt như thế, đền bù phải mất của cô đến mấy tháng tiền lương, cô cũng là người bị hại có được hay không, cũng bị vài quyền, tại sao bảo cô đền?

An Khả Ni bị một hơi oán hận nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa đã đem cô ngộp chết. Bộ gia chết tiệt đó có tiền như vậy, sau khi đập vỡ thì tính thế nào? Đúng là bọn họ ở thành phố Y hồ phong hoán vũ, nhưng có mấy vấn đề không thích liền đánh người đập đồ, có còn tự do ngôn luận hay không? Có vương pháp hay không hả?

Cô càng nghĩ càng giận. Nếu không có công lý, thì không thể làm gì khác hơn là tự mình đi đòi công lý!

Nhưng mà, công lý còn chưa có chiếm được thì thiếu chút nữa đã mất chính mình.

An Khả Ni kinh hồn mà thu hồi suy nghĩ rồi rầm, ngồi ở đầu giường thở ra một hơi lớn.

Thật may là hôm nay có chuẩn bị cây dao găm, nếu không nhất định sẽ thất bại trong gang tấc! Người đàn ông đó, con mẹ nó, thật lợi hại, trước khi trở về nước, đại ca Thiên Ninh Vạn đã dặn dò cô không được hành động thiếu suy nghĩ, vẫn là đại ca anh minh!

Cô chán nản mà kéo ra giường, nhưng nhớ tới một chuyện, lại có chút dắc ý. Cái tên biến thái đó nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, địa điểm cô ẩn thân chỉ cách phòng Tổng thống của anh ta một nền nhà mà thôi, hắc hắc.

Cô cũng không coi là thua quá thảm

Chỉ là mới vừa rồi bị anh ta chiếm tiện nghi, thật là thua thiệt chết mà, cô che ngực lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra chút hận ý, nhưng một giây kế tiếp lại hồng lên.

Ngày hôm sau.

Tổng biên tập Ngô nhìn bản thảo trước mặt, chân mày nhíu lại, liếc mắt nhìn An Khả Ni đang ở trước bàn làm việc chờ đợi trả lời, bà đẩy bài viết trong tay ra, hướng cô rồi đưa tay làm ra một tư thế mời ngồi, và đi thẳng vào vấn đề: “An Khả Ni, đầu óc cô có phải bị hư hay không?”

“Tổng biên tập, em.”

“An Khả Ni, đừng quên cô còn chưa qua thời gian thử việc, tôi thấy cô thông minh, có hăng hái, vốn định là mướn cô trước thời hạn, nhưng xem một chút biểu hiện gần đây của cô. Đây chính là bản kiểm điểm của cô, hử?” Bà dừng lại, lấy một tiếng thở dài tỏ rõ thất vọng tận đáy lòng.

An Khả Ni cũng chột dạ mà cúi đầu xuống, phí thuốc thang của Đại Vĩ, mất thu nhập, phí thiết bị bị hư hại, hơn nữa đáng hận nhất chính là thư luật sư của tập đoàn Bộ Vân.

“Một mình cô muốn chết thì thôi đi, lại còn có lý do kéo mọi người cùng chôn theo!” Cảm giác được An Khả Ni còn có hi vọng cứu vãn, tổng biên tập Ngô chỉ bản thảo trước mặt một cái, giọng nói chậm lại: “Xem cô viết đi! Bí mật lớn của nhà giàu có.Cô vẫn không biết là Bộ gia không chọc nôi, dạy dỗ ngày đó còn chưa đủ khắc sâu sao?”

“Nhưng mà chức trách của chúng ta chính là tiếng nói tốt của công chúng, trung thực mà khai báo sự thật!” An Khả Ni mở cặp mắt hơi nước mờ mịt, cố lấy dũng khí phản bác.

“Tiếng nói? Còn có thể nói chuyện mới được coi là tiếng nói, nếu không chỉ có thể gọi là lời!” Tổng biên tập Ngô tức giận mà mĩa mai, bực mình mà phất tay một cái, bà không muốn lại đây đưa cái đề tài này nữa: “Cô nghĩ mấy ngày để tự kiểm điểm thật tốt đi, tôi cũng muốn bình tĩnh mấy ngày để suy tính một chút vấn đề tuýn bố chính thức của cô!”

Nghe tổng biên tập nói ra lời tuyệt tình như vậy, An Khả Ni tự biết dữ nhiều lành ít, im lặng một lúc, rồi vẫn là quyết định mặc cho số phận: “Vâng, tổng biên tập, vậy em đi ra ngoài!”

Nhìn bóng lưng bình tĩnh của cô ấy rời đi, tổng biên tập Ngô bắt đầu đi mà xoa xoa mi tâm, ao ước được tức giận mà thở dài một hơi.

Trẻ tuổi thật tốt, vĩnh viễn có sức sống mạnh mẽ giống như nghề con mới đẻ, cho dù phạm sai lầm cũng đáng được tha thứ.

Bà nheo mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi rồi nhớ lại, trên mặt không còn trẻ nữa xẹt qua vài tia thần thờ. Hơn hai mươi năm trước, mình cũng ở tuổi như An Khả Ni. Vừa tới toà soạn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tại Sao

Bà còn nhớ rõ ràng, lúc ấy phụ trách phòng văn đầu tiên chính là về tập đoàn Bộ thị.

Ngày đó.

Tổng biên tập Ngô nhớ lại ngày nào đó hơn hai mươi năm trước.

Ngày đó, trước khi con gái nhỏ của tổng tài Bộ Nhật Hoa Bộ thị đầy tháng, cả thành phố cùng chúc mừng, phong cảnh yến tiệc, cô lúc này là ký giả nhỏ mới ra đời cũng được thơm lây theo, được một phong bao tiền lì xì lớn, đó cũng là lần đầu tiên cô thấy được phong thái của nhà giàu có, phần tâm tình kích động sùng bái hướng tới kia cũng không cần miêu tả!

Nhưng mà chưa được mấy ngày, bọn họ lại nhận được tin tức, nhị phu nhân của Bộ gia cùng cô con gái mới vừa đầy tháng mất tích lạ lùng, cô vội vã chạy tới khu nhà cấp cao của Bộ gia, nhận được tin tức lại là nhị phu nhân Bộ gia cùng cô bé con mới vừa đầy tháng bởi vì bệnh mà bất ngờ qua đời! Bộ gia rất thương tâm, cũng ban ra một lệnh cấm, từ đó về sau, không cho phép bất kỳ truyền thông nào đưa tin tức có liên quan đến Nhị phu nhân cùng cô con gái nhỏ của Bộ gia, nếu không nghiêm trị không tha!

Về chuyện này, khắp nơi lưu truyền nhiều phiên bản.

Phiên bản một: Bộ Nhật Hoa phong lưu thành tánh, ngoại trừ một thê một thiếp ở trong nhà, bên ngoài còn vô số phụ nữ, nhị phu nhân không cam lòng bị lạnh nhạt, cùng con gái trốn đi.

Phiên bản hai: Hai vị phu nhân Bộ gia bất hòa thời gian dài, đặc biệt là sau khi sinh hạ cô con gái nhỏ, bà lớn ghen tuông quá đáng, bà nhỏ đành phải mang con gái mới vừa đầy tháng rời nhà tránh họa, không rõ tung tích.

Phiên bản ba: Vợ bé của Bộ gia bị bắt gian tại giường, hơn nữa thừa nhận đứa bé là do bà ấy thông dâm mà sinh ra, dưới con nóng giận Bộ Nhật Hoa xử tử hai mẹ con họ, đối với bên ngoài tuyên bố đã chết.

Đặc biệt là phiên bản thứ ba này lưu truyền phổ biến nhất, căn cứ vào tin hai người chết Bộ gia tuyên bố mà phân tích, có độ tin cậy cực lớn, làm mất thể diện, nên bọn họ phong tỏa tin tức cũng có thể tha thứ được.

Hơn hai mươi năm, phần chuyện trước kia lại bị moi ra.

Ánh mắt của bà lần nữa trở về trên bản thảo ở trước mặt.

Con nhóc này, lại có thể tra ra những chuyện này, cũng thật dễ tâm, thật là có khiếu làm tin tức!

Ngoài cửa.

Dĩ nhiên An Khả Ni sẽ không biết tổng biên tập giờ phút này đang khâm phục cô ở trong lòng, cô dự cảm được chính là, ngựa mình lên sẽ phải biến thành cá mực rồi.

Đã như vậy, thì cô cũng không cần phải bán khoản cái gì.

Giả hoạt mà cười một tiếng, sau đó cô mở máy tính trong tay ra, tìm bản thảo trong tập văn kiện, ngón tay nhấp chuột mấy cái.

Đã xong!

Nhìn bản thảo phát lên trên internet thành công, cô duỗi lưng một cái, nếu nghỉ, thì cô cũng muốn lập kế hoạch thật tốt cho ngày nghỉ khó có được này!

“Tổng tài, có người chặn xe!”

Tài xế A Hoàng hiềm khi nhiều lời, Bộ Thuần Nghiêu ngồi kế bên tài xế đang nhắm mắt giữ tinh thần tốt hờ hững mà mở mắt ra, nhìn về bóng dáng mảnh

mai ở phía trước ngăn trở ánh tà dương, đôi môi mỏng lạnh phun ra mấy chữ không có độ ấm “Lái qua đi!”

Nếu thật sự có người to gan đến lấy tánh mạng của mình làm tiền đặt cược, thì anh sẽ không quan tâm nhìn xem.

Bóng dáng càng lúc càng rõ nét, làm cho anh có chút ngoài ý muốn, lại là một cô gái trẻ tuổi.

“Đích.” Xe Bentley phát ra âm thanh phóng tới hướng cô gái, đầu xe mang theo sức gió vén sợi tóc của cô lên, sau cùng cũng di chuyển qua một vòng hoàn mỹ.

Đụng chết người không quan trọng, làm dơ xe yêu lại vô cùng nghiêm trọng, A Hoàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nổi giận bùng bùng mà mở cửa xe, anh ta không nhịn được mà muốn phát điên, cô nhóc này không biết sống chết, lúc nhỏ không có nghe thầy giáo dạy đồ qua là xe sẽ đụng chết người sao?

Ngoài dự liệu của anh ta, cô nhóc gây họa này một không có chạy trốn, hai không có nói lời xin lỗi, ngược lại vọt thẳng tới bên cạnh ghế phụ.

Bộ Thuần Nghiêu cũng vừa vặn quay cửa kính xe xuống, mắt lạnh quan sát cô ấy.

Thú vị thật, đã lâu rồi anh chưa có nhìn thấy cô gái dám hung tợn nhìn chằm chằm vào anh. Nhận thức này nhất thời khiến cho anh quên mất tức giận, có lẽ cô gái xinh đẹp lúc nào cũng sẽ chiếm chút tiện nghi.

Cô gái này đẹp không? Anh hơi giật mình, nhưng cũng nói không ra được xinh đẹp chỗ nào, thậm chí không có trang điểm, nhưng lại làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Da của cô ấy trắng hồng mịn màng như da của em bé, lửa giận chứa trong mắt to sáng ngời trong veo, thật giống như con ngựa con nhỏ ngang bướng kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn đi chinh phục, đặc sắc nhất chính là khí chất của cô ấy, thật giống như bông hoa sáng sớm rơi xuống từng giọt sương đầu tiên, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có một tia tạp chất.

“Bộ Thuần Nghiêu, tôi cầu xin anh chút chuyện!” Thấy anh ta chậm chạp không mở miệng, cô gái vịn cửa sổ xe, nóng lòng mà đánh vỡ im lặng.

“A? Phương pháp cầu người này cũng thật là mới mẻ, không nói còn tưởng rằng là tìm đến làm phiền chứ!” Anh lười biếng mà đẩy cửa xe ra, đứng ở trước mặt cô: “Tôi cũng có hứng thú nghe một chút.”

Ách.

Bộ Thuần Nghiêu vừa đứng lên, rõ ràng khí thế cao hơn một đầu, vẻ xinh xắn nhỏ nhắn của An Khả Ni giống như chim nhỏ nép vào người.

An Khả Ni theo bản năng mà lui về phía sau một bước, cùng anh ta giữ vững khoảng cách một tấc trở lên.

“Bộ. Tiên sinh, tôi là ký giả tuần san “Chân tướng”, trước kia có thể giữa chúng ta có chút hiểu lầm, anh có thể không tố cáo tạp chí của chúng tôi hay không?” Nói cho cùng là vì có việc cầu người, nên giọng nói của cô thu lại rất nhiều.

“Như vậy à.” Bộ Thuần Nghiêu kéo dài giọng nói, tỏ ra anh đang cố gắng suy nghĩ, liếc nhìn bộ dáng nhỏ của An Khả Ni với vẻ mặt mong chờ, anh ta ác mà nhếch khóe môi, tỏ ra rất âm hiểm: “Tại sao tôi phải đáp ứng cô?”

“Bởi vì.” An Khả Ni moi ruột gan mà nghĩ lý do, không có đề ý đến chân dài của Bộ đại thiếu nhảy qua một bước, đứng ở trước mặt cô.

“Trừ phi cô có thể giúp tôi làm một chuyện.”

“Cái gì?” An Khả Ni không kìm lòng được mà lui về phía sau mấy bước, khó khăn lắm mới tránh khỏi một cục diện khó xử đầu tiên vào trong ngực anh ta, lại giữ được khoảng cách an toàn rồi mới dám mở miệng: “Chuyện gì?”

“Gần đây trên internet đột nhiên xuất hiện một vài lời đồn đãi có bất lợi đối với gia tộc chúng tôi, nếu như cô có thể giúp tôi tra là ai phát ra, có lẽ tôi có thể suy nghĩ rút thư luật sư về!”

An Khả Ni sừng sốt, đây không phải là muốn mình tự thú sao?

“Internet lớn như vậy, tôi làm sao tra ra được?”

“Đó là chuyện của cô.”

Thật ra thì cũng không phải là anh không tra được, chẳng qua là mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi, đồng thời đùa bỡn mà thương thức về mặt giấy giữa ngoan cố chống cự của người ta.

Ở trong sự mạng ép buộc mãnh liệt, An Khả Ni dừng cảm mà ngẩng đầu lên, “Không cần tra xét, là tôi làm!”

“Cô?” Bộ Thuần Nghiêu quá kinh ngạc có chút không tin, nhưng liếc thấy biểu hiện người nào đó thấy chết không sờn, lại không thể không tin, kinh ngạc mà như ong mị, thanh âm của anh chuyển thành nham hiểm tàn ác: “Tại sao?”

Chương 4: Nụ Hôn Đầu (1)

“Bởi vì tôi muốn sự thật! Bộ gia các người ý thế hành hung, hoành hành ngang ngược, chúng tôi đã làm sai điều gì? Các người không chỉ có chém làm tổn thương đồng nghiệp của chúng tôi, còn phá hư máy chụp hình của chúng tôi, còn làm kẻ ác cáo trạng trước.”

“Đủ rồi!” Bộ Thuấn Nghiêu phát tay cắt đứt lên án của cô, gương mặt tuấn tú hiện ra thâm độc lạnh lẽo: “Cô tên là gì?”

“An Khả Ni!”

“Rất tốt, cô bé An.” Bộ Thuấn Nghiêu vẻ mặt không thay đổi mà gật đầu một cái, ngừng đầu suy nghĩ một lúc, lại nhảy qua gần cô một bước: “Bí mật lớn của nhà giàu có. ông bố vô tình mà phong lưu, đều là do cô em viết à? Tùy tiện bịa đặt một chút tin tức lá cải, chính là chức trách của người làm ký giả sao?”

“Tôi không có, do tôi viết đều là sự thật!” An Khả Ni quên không lùi bước, mà hướng về phía mũi của anh ấy la hét.

“Cô em một là chưa có phỏng vấn qua tôi, hai là không có đi sâu vào tìm hiểu, sao có thể viết ra được sự thật?” Bộ Thuấn Nghiêu vô tình tỏ giác cô, thường thức biểu hiện tức giận hờn hển của cô, không có chút dấu hiệu nào mà cúi người xuống, nghiêng đầu đến bên tai cô, giảm thấp thanh âm xuống: “Tôi biết, những thứ này là do cô em phán đoán, thật ra thì, cô em chính là muốn thử nghiệm mùi vị phong lưu một lần với tôi phải không?”

“Cái gì?” An Khả Ni bị ngôn ngữ cợt nhả của anh ấy mà cả kinh tròn mắt há mồm, giật mình đứng nguyên tại chỗ, nhất thời quên tránh né.

Cho nên cô cũng không thể tránh né được động tác kế tiếp của Bộ Thuấn Nghiêu.

Môi của Bộ Thuấn Nghiêu từ bên tai cô dời đi, đi thẳng xuống đến trên môi của cô, mang theo một loại vừa ngang ngược, vừa dịu dàng như vậy, chính xác không sai mà phủ lên.

Hoàn toàn là một loại hành động theo bản năng, trước đó không hề có tính toán, Bộ Thuấn Nghiêu chỉ cảm thấy trên người cô bé này có một lực hút đặc biệt, làn da trắng mịn, môi đỏ mọng mềm mại kia. Cũng giống như con người cô điếm tính và ngọt ngào!

Hôn lên quả nhiên hương vị không tệ, mềm mại, trơn bóng, còn có loại hương thơm đặc biệt, anh không nhận được mà muốn hôn sâu hơn.

Vậy mà đầu lưỡi lại truyền tới một trận đau nhói, khiến cho anh theo phản xạ mà đẩy cô ra: “Em là cậu à, không ngờ lại cắn người!”

“Anh mới là cậu đấy, gặp người liền liếm!” Cô gái kêu còn lớn tiếng hơn anh, đôi mắt to kinh hoàng nhìn chằm chằm, mạnh mẽ lui về phía sau mấy bước.

“Cô bé An!” Nhìn An Khả Ni lấy mu bàn tay liễu mạng lau đôi môi, anh hơi nhủu đầu chân mày, mình là hồng thủy mãnh thú hay là có bệnh truyền nhiễm đây? Phải biết cô chính là cô gái đầu tiên anh chủ động hôn!

Là chuyện vinh hạnh cỡ nào chứ, cô bé này chẳng những không cảm động đến rơi nước mắt, mà lại còn biểu hiện rất chán ghét!

Nhưng tại sao, chẳng những anh không có tức giận, mà ngược lại còn có chút vui vẻ?

Phục hồi tinh thần lại, anh giống như đùa dai mà tiến tới gần cô, đùa cợt mà ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng đỏ bừng của cô, không có ý tốt mà hỏi: “Là nụ hôn đầu của em?”

“Không phải!” An Khả Ni theo bản năng mà một mực phủ nhận, tên biến thái này vênh váo tự đắc hỏi, cô mới không muốn để cho anh ta nghĩ rằng chiếm được tiện nghi đầu, nhất định cô phải biểu hiện có kinh nghiệm, không bối rối.

Nhưng mà thật sự là quá buồn bực, cô ảo não mà vung ra một đấm về phía gương mặt đó.

Bộ Thuấn Nghiêu lui về phía sau một bước, tự nhiên mà tiếp nhận nắm tay của cô, theo tình thế, An Khả Ni chẳng biết tại sao mà dựa vào trong ngực anh ta rồi.

Ôm ấp áp thơm mềm, lại nghe mùi hương dễ ngửi, anh hít sâu một hơi: “Làm người phụ nữ của tôi đi?”

“Hà?”

“Làm người phụ nữ của tôi!” Giọng nói chuyển thành tuyên bố.

Thật là bị ma quỷ ám ảnh mà, cô nhóc này chỉ mới hơn hai mươi thôi, đã ngây ngô lại không dạn dạc, không biết anh nhìn trộm điểm nào của cô nhóc, nhưng nói đến “người phụ nữ của tôi”, trong lòng anh lại ngọt ngào.

Nhưng mà.

“Không được!”

An Khả Ni không chút lưu tình mà đẩy anh ta ra.

“Đây là điều kiện tôi không truy cứu!” Anh khôi phục lại vẻ bình thường.

An Khả Ni ngẩng đầu nghênh đón mắt kiêu căng của anh: “Bộ tiên sinh, xin hãy hiểu rõ một chút, anh có điều kiện của anh, tôi cũng có nguyên tắc của tôi, bản mình để phục vụ anh, tuyệt đối không thể, nào!”

“Em không cầu xin tôi tha thứ sao?” Anh nguy hiểm mà nheo mắt lại.

Anh có rất nhiều thủ đoạn để đối phó với những kẻ đắc tội tới người của anh, cô bé này quá non nớt, có thể còn chưa biết.

“Tôi dĩ nhiên là biết thủ đoạn của Bộ tiên sinh.” An Khả Ni bình thản nhìn anh: “Bộ Thuần Nghiêu, khởi nghiệp bằng kinh doanh bất động sản, hiện nay có nhiều gia sản, là người thừa kế duy nhất của gia tộc Bộ thị danh chấn thiên hạ, hiện tại đảm nhiệm chức vụ tổng tài tập đoàn Bộ Văn, 28 tuổi.”

Bộ Thuần Nghiêu hơi bĩu môi, nghe cô tụng tiếp.

“Năm năm trước, anh mới vừa đón nhận tập đoàn Bộ Văn, liền đề xuất tăng thu giảm chi, đề nghị cắt giảm nhân viên thừa, cũng thuận lợi tạo ra đại quân thất nghiệp chững vạn người, trong một lúc người người oán trách, còn có một anh công nhân bị giảm biên chế toàn thân chề đây xang và uy hiếp, mà anh đáp trả chính là tự tay ném cho anh ta cái bật lửa. Cùng năm đó, anh thành công thu mua khoa học kỹ thuật Lăng Phong, tiến quân vào ngành điện tử, cũng gián tiếp đưa đến nguyên tổng tài khoa học kỹ thuật Lăng Phong tuyên bố phá sản; mấy năm sau này, anh dùng thủ pháp diễn kịch khác nhau với nhiều công ty, trong đó có một chủ nhân của công ty nhỏ bắt nạt anh gây nên mà ôm hận nhảy lầu, hơn nữa.”

“Đủ rồi!” Bộ Thuần Nghiêu nâng tay phải lên làm ra tư thế dừng lại, sắc mặt rất bình tĩnh, đoán không ra anh là vui hay là giận: “Chỉ những thứ này sao?”

Chết tiệt, những thứ này còn chưa đủ à? An Khả Ni rửa thầm.

“Bài học của em làm rất đầy đủ, nhưng những thứ này đều là tin tức từ các tờ báo lá cải nhỏ chấp vớ vào? Có thứ nào em chính mắt thấy không?”

Những câu này truy hỏi An Khả Ni, làm cô ngẩn người tại đó.

“Cho em một cơ hội!” Bộ Thuần Nghiêu tiến lên một bước, xoa xoa tóc dài mềm mại của cô, đáng vẻ thân mật tự nhiên, giống như bọn họ đã biết nhiều năm “Sáng mai tới phòng làm việc của tôi.”

Đáng chết, muốn đẹp trai như vậy sao, An Khả Ni bị anh mê hoặc, đầu óc cũng xoay chuyển chậm mấy nhịp: “Cái gì?”

“Ngu ngốc, cho em cơ hội đến gần tôi đó. Nhưng, tôi hi vọng ở trên tuần san của em ngay lập tức tuyên bố nói xin lỗi đến gia tộc Bộ thị.” Bộ Thuần Nghiêu hài hước mà mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nụ Hôn Đầu (2)

Nói xin lỗi?

Rõ ràng là anh ta đang nằm mộng mà!

Nhưng nhìn thấy xe nổi tiếng của Bộ Thuần Nghiêu biến mất khỏi tầm mắt, An Khả Ni cũng có chút cảm giác nằm mơ, cô thật sự thành công đến gần Bộ Thuần Nghiêu, đánh vào bên trong kẻ địch sao?

Ai yêu!

Cô ngất nhéo hai má của mình, đau quá! Xem ra là không có nằm mơ!

Ngày mai, sẽ là một khởi đầu tốt đi?

Hôm sau.

Văn phòng tổng tài của Bộ Thuần Nghiêu cũng không có sang trọng như trong tưởng tượng, một bàn hai ghế cùng với phẩm chất làm việc nhất định, bầu không khí đơn giản, độ cao 80 tầng, lấy ánh sáng cực kỳ tốt, ánh mặt trời tấp lên cửa sổ sát đất trong suốt, trời xanh mây trắng giống như đưa tay là có thể chạm được, không khí không tệ!

An Khả Ni quan sát sơ mấy lần. Sau đó đem ánh mắt rơi lên trên người mục tiêu của cô.

Bộ Thuần Nghiêu.

Không hổ là sát thủ của thiếu nữ, quả nhiên anh ta có năng lực tự cho là phong lưu, giống như giờ phút này, bị tầng tầng văn kiện vây quanh anh ta, hai mắt hơi thu lại tập trung tinh thần, thu lại thái độ kiêu ngạo thường ngày, cộng thêm ánh mắt mấy phần chuyên chú kia, cho nên cực kỳ mê người!

Nếu như anh ta lấy ánh mắt sâu thẳm này triu mến nhìn phụ nữ, hơn nữa bộ dạng đốc sức không tính là quá kém kia, cùng với dáng vẻ vương giả trời sanh, thật sự có thể lừa gạt được một đám em gái xuân tâm nhộn nhạo đây.

Đàn ông nghiêm túc quả nhiên là hấp dẫn nhất, An Khả Ni nháy mắt mấy cái, tiện tay viết lên sổ phỏng vấn của mình: 85.

Đây là cô cho điểm đáng ngoài của Bộ Thuần Nghiêu, với bốn phần của một ký giả, lương tâm không mê muội.

Nhưng mà.

Người đàn ông này quá xấu xa, thật sự cho rằng mình là Tống Ngọc chuyển thế à, loại cá tính kiêu ngạo này của anh ta, phải trừ đi 10 điểm.

(Tống Ngọc: Người nước Sở thời chiến Quốc, cùng với trường Khanh (Tức Tư mã Tương Như đời Hán), cả hai đều đẹp trai và nổi tiếng về Từ phú.)

Tiếp theo, anh ta làm việc tàn nhẫn, kiểu như: do tư tưởng, một người đàn ông lòng dạ phúc hắc như thế, lại trừ đi 10 điểm.

Còn có, ngày thường hành vi ác liệt ta cần ta cứ lấy của anh ta đối với phụ nữ. An Khả Ni quả quyết mà trừ thêm cho anh ta 10 điểm.

Không thể cứu nhất chính là, anh ta không chỉ đoạt đi nụ hôn đầu của mình, hơn nữa còn.

An Khả Ni cẩn thận đôi môi, đầu ngón bút liên tục vẽ lại vẽ, trực tiếp xóa sạch anh ta.

“Em đang viết cái gì?”

An Khả Ni bị tức giận lấp đầy ngực nên khi suy nghĩ đột nhiên bị cắt đứt, vẻ mặt cô ngu ngốc mà ngẩng đầu lên, đồng thời sổ phỏng vấn trong tay bị cướp đi, “Trả lại cho tôi!”

Cô tức giận không kèm được.

Giống như xem cô trở thành không khí, Bộ Thuần Nghiêu cách bàn làm việc quái lạ mà nhìn sổ phỏng vấn trong tay, phía trên bị bôi quét đến ngón ngang, giống như đứa trẻ nhỏ bốc đồng mà viết nguệch ngoạc, không phân biệt ra dấu lúc ban đầu.

“Bình thường công việc của em chỉ có vậy?” Ánh mắt chuyển tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ của cô, anh hỏi tương đối nhã nhặn.

“Trả lại cho tôi!” Cô then quá thành giận mà đoạt lại cuốn sổ, đặt mộng ngồi lại tại chỗ, điều chỉnh hô hấp một cái, cô cảm thấy cần thiết tạo ra hình tượng rục rờ của mình.

“Bộ tiên sinh, mới vừa rồi tôi quan sát anh nửa ngày, tôi có vấn đề muốn hỏi anh.”

Bộ Thuần Nghiêu chơi bút ký tên trong tay, không tỏ rõ ý kiến mà liếc nhìn cô.

“Anh có phải là mặt co quắp hay không?”

Nghe cô hỏi, khóe miệng của Bộ Thuần Nghiêu không bình tĩnh mà co quắp mấy cái, quả nhiên cô bé này rất đặc biệt, anh vốn tưởng rằng cô sẽ hỏi một chút vấn đề linh tinh như bối cảnh gia đình, sự nghiệp phát triển, không được việc thì cũng sẽ quan tâm một chút về cuộc sống riêng tư của anh.

Không thể ngờ?

Hắc, còn không bằng trực tiếp cho anh một cái tát vui vẻ hơn.

Anh cũng bày ra vẻ mặt đàng hoàng chừng chặc: “Em. Có phải là gái trinh không?”

Quả nhiên An Khả Ni bị anh hỏi ngược lại như mìn cháy xém ở bên ngoài, ho khan mãnh liệt: “Khụ! Khụ! Bộ Thuần Nghiêu, anh cái tên biến thái này! Đây trong đầu. đồ bẩn!”

Những chữ khó chịu kia bây giờ khó mà mở miệng, cô buộc lòng phải lấy chữ “đồ bẩn” chung chung mà gọi.

Nhưng anh thì hiểu rất rõ, còn cố ra vẻ đắc ý mà nhảy mất mấy cái: “Tôi thế nào? Chẳng lẽ em cũng cảm thấy hơi chút vấn đề kém trí là hành động biến thái sao?”

Cái gì gọi là vấn đề kém trí, đây là sức quan sát nhạy bén nhất của tôi đó có được hay không?

An Khả Ni không phục mà lờm anh ta một cái, gặp anh ta nhiều lần như vậy, anh ta ngoại trừ làm ra vẻ tàn khốc chính là chơi kín đáo, trên mặt cũng không có chút biểu tình của ánh mặt trời, đây không phải là mặt co quắp thì là cái gì?

Cô ngồi thẳng người, quyết định lấy sự thật phục người.

“Bộ tiên sinh, chúng ta cũng đừng tranh cãi nữa, không bằng thoải mái một chút, chơi trò chơi trước, tôi nói chủ đề, anh nói đáp án, như thế nào?”

Lúc Bộ Thuấn Nghiêu không có ý kiến gì mà nhượng mi, thì An Khả ni nói ra chủ đề thứ nhất của cô: “Một con nai đực, nó đi tới rồi đi tới, càng chạy càng nhanh, cuối cùng nó sẽ biến thành cái gì?”

Nghe được câu hỏi kỳ quái của An Khả Ni, Bộ Thuấn Nghiêu kinh ngạc đến tìm không ra hướng, cô nhóc này thật sự càng ngày càng thú vị, anh thật sự có hứng thú xem một chút cô nhóc muốn làm cái gì.

Tiện tay để bút ký tên xuống, anh thoải mái mà tựa vào trên ghế làm việc lớn, hơi thu lại hai mắt liếc về phía cô, trả lời có dụng ý khác: “Tôi nghĩ nó sẽ biến ra một đồng nai con!”

“Tại sao?” Lúc này thì đổi thành An Khả Ni buồn bực.

“Bởi vì ở trên đường nó gặp phải một con nai mẹ, sau đó bọn nó thành công sinh ra một đồng nai con!”

Nếu như nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Bộ Thuấn Nghiêu, thấy ánh mắt mập mờ của anh ta, An Khả Ni cũng hiểu được anh ta đang suy nghĩ cái gì.

“Bộ Thuấn Nghiêu, tư tưởng của anh tích cực một chút có được hay không, đáp án chính xác là nó sẽ biến thành đường cao tốc (nai)! Hạ lưu. vấn đề kế tiếp: con sói lớn nói, tao muốn ăn mày, sau đó thế nào?”

An Khả Ni tức giận hỏi ra vấn đề kế tiếp, nhưng đáp án cũng khiến cho cô cả kinh thất sắc: “Cô bé An, có phải em ám hiệu muốn tôi ăn em hay không?”

Cách bàn làm việc, Bộ Thuấn Nghiêu nghiêng người qua phía cô, cổ ý phát âm nặng thêm chữ “Ăn”. Trong mắt của anh cũng lóe lên tia sáng, dường như con sói đang phát hiện con mồi.

Cái chữ “Ăn” này, đương nhiên là nó có hàm ý sâu hơn rồi.

An Khả Ni giận đến mức gần như muốn lật bàn : “Bộ Thuấn Nghiêu, anh có thể nghiêm chỉnh một chút hay không, đáp án chính xác vâng, kết quả con sói liền ăn con cừu nhỏ!”

“Đúng vậy, ăn em mà!” Bộ Thuấn Nghiêu trả lời có ý sâu xa.

An Khả Ni vỗ mặt bàn một cái: “Bộ Thuấn Nghiêu, anh còn như vậy làm sao tôi phỏng vấn đây?”

“Được, em tiếp tục!” Anh nghiêm túc mà dựa vào lại trong ghế.

Vì vậy cô hỏi ra vấn đề thứ ba: “Que diêm đột nhiên cảm thấy đầu rất nhột, liền đưa tay gãi, sau đó như thế nào?”

Chờ giây lát cũng không thấy anh ta trả lời, cô đắc ý: “Không biết à?”

“Tránh cho em lại thẹn quá thành giận.” Bộ Thuấn Nghiêu nâng bút ký tên lên xoay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đũa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Trò Chơi Kém Trí

“Anh nói trước đi.”

Đúng là bị quỷ trộm tìm! Nếu không sao lại làm ra một vài chuyện vô lý như thế, thậm chí đem một đồng lớn công việc phải xử lý ném sang một bên,

cùng trẻ con chơi trò chơi kém trí! Bộ Thuần Nghiêu cảm thấy nhất định mình điên rồi, nhưng vẫn phối hợp với cô ấy nói ra đáp án: “Sau đó hẳn tìm được một cây diêm khác, quẹt ra tia lửa yêu!”

Nhìn xem, ngay cả lời tiếm thức Bộ Đại thiếu cũng không cần thận nói ra rồi.

Đáng tiếc lại một lần nữa gặp phải nhạo báng không thương tình: “Ngu ngốc, nó quẹt quẹt liền làm cho mình chết cháy nha, còn không thừa nhận anh là mặt co quắp? Ha ha, Bộ Thuần Nghiêu, ba vấn đề mới vừa rồi tôi hỏi anh đều là truyện cười nổi tiếng nhất trong lịch sử, đổi thành bất cứ người nào, nghe được đáp án cũng sẽ cười to đến mức mặt rút gân, nhưng mà anh không chỉ không trả lời được một vấn đề, mà ngay cả khoe miệng từ đầu tới đuôi cũng không có co giật, điều này có thể chứng minh, anh! Không chỉ có mặt co quắp, còn là thiếu não!”

Hồng bét!

An Khả Ni nhất thời đắc ý, cho nên cũng giao phản đối trong trái tim ra, đợi cô ý thức được điểm này thì đã quá muộn, Bộ Thuần Nghiêu đang vòng qua bàn làm việc, gương mặt đen đi tới phía cô.

Dưới tình thế cấp bách, cô cuống quýt giờ sổ phòng vắn lên bảo vệ đầu, hoàn toàn là một loại bản năng, dám làm nhục Bộ Đại thiếu gia như vậy, chắc sẽ chết rất khó coi đi.

Có chút ngoài dự kiến của cô, bước chân của Bộ Thuần Nghiêu cách chỗ cô gần nửa bước xa thì dừng lại, An Khả Ni núp ở trên ghế nhìn chằm chằm mũi chân chừng mấy giây như vậy, và xác định anh thật sự không có ý muốn đi tới, mới len lén hướng bên ngoài sổ phòng vắn liếc mắt một cái.

Vừa đứng chống lại mắt của Bộ Thuần Nghiêu nhìn xuống ánh mắt của cô.

Từ trên cao nhìn xuống, đáy mắt của Bộ Thuần Nghiêu có dịu dàng mà cô chưa từng lưu ý.

Cô chỉ cảm thấy vóc người cao ráo cường tráng của anh tương phản với dáng người nhỏ bé của cô rất nhiều, cô không phục mà đứng dậy, chênh lệch vẫn rất rõ ràng, cô dứt khoát đá giày gián dị ra, chống mặt bàn đập lên trên ghế làm việc, rốt cục cũng đã như ý nguyện mà cao hơn anh một cái đầu.

Bộ Đại thiếu im lặng mà nhìn cô tự làm khổ.

Lá gan tăng lên rất nhiều, cô mới hải lòng mà chèn lên thất lưng của mình: “Anh muốn làm gì?”

Hiển nhiên là cô đắc ý quên hình dạng rồi, nhớ tới đập dưới chân chính là ghế xoay với các con lăn, lời còn chưa dứt, cô liền trượt chân, một tiếng thét kinh hãi cũng không kịp phát ra, lại rất khó coi mà được Bộ Thuần Nghiêu tiếp nhận.

Nhìn An Khả Ni vẻ mặt chật vật được ôm ngang ở trong tay, rốt cục Bộ Thuần Nghiêu cũng khó kềm chế mà hơi động khoe miệng cười!

An Khả Ni lần đầu tiên nhìn thấy anh cười, cảm giác kia giống một luồng ánh sáng xông vào phá vỡ bóng tối, tươi sáng, rực rỡ, vốn là đường cong của gương mặt lạnh lùng đã trở nên mềm mại, tròng mắt đen sâu thẳm cũng toát ra tia sáng ấm áp, khoe miệng cong lên mang theo một tia vui vẻ hài hước, nhưng cũng không làm người ta ghét, ngược lại còn cười nói thoải mái chân thành với anh.

Thình lình xảy ra, trái tim nhỏ của cô không theo quy tắc mà rung động một chút.

“Nếu như anh ta có thể thường xuyên cười, có thể sẽ khiến cho con gái thích hơn, hoặc giả mình cũng có thể coi là anh ta đạt tiêu chuẩn.” Trong đầu không khỏi nhớ tới điểm không mới vừa rồi cho anh ta.

Mấy giây sau cô mới nhớ tới, chắc mình bị quỷ nhập vào người rồi: “Này, thả tôi xuống!”

“Còn tưởng rằng em say mê đến quên hết tất cả chứ.” Bộ Thuần Nghiêu cúi đầu nhìn cô, khoe môi có chút vui vẻ không che dấu được, thấy thế buồn tim của cô lại nhảy loạn thình thịch mấy cái, nhưng một câu nói sau đó thiếu chút nữa đã để cho nhịp tim của cô dừng lại.

“Cô bé An, em đang quyến rũ tôi sao?”

“Buông tôi ra! Tên biến thái này!” An Khả Ni dùng sức đẩy Bộ Thuần Nghiêu, bởi vì cô đột nhiên kinh hãi tỉnh ngộ ra, bộ dáng mình giờ phút này thật sự rất háo sắc.

Ở trong ngực của Bộ Thuần Nghiêu, cô ngây ngốc nhìn chằm chằm vào anh hẳn là vượt qua mười giây, nụ cười ở khoe miệng của anh rất rõ ràng đã biến thành không có ý tốt.

Nếu như không phải là chuông điện thoại kịp thời vang lên, chắc trong một lúc cô cũng không có cách nào để thoát thân.

Bộ Thuần Nghiêu lùi về đến bên cạnh bàn làm việc, một tay nâng cô, một tay bắt máy điện thoại, An Khả Ni nhân cơ hội này mà ra sức đẩy, từ trong bàn tay của anh nhảy xuống, lùi đến cạnh cửa.

Điện thoại hình như rất quan trọng, Bộ Thuần Nghiêu liếc cô một cái, rồi khôi phục lại lạnh lùng bình thường, che ống nói rồi nhàn nhạt căn dặn: “Tôi có chút chuyện phải xử lý, em đi ra ngoài trước chờ tôi một chút.”

Chờ cái đầu anh!

Cô cầm giận mà lùi ra khỏi phòng làm việc, đã vậy còn thuận theo sự hướng dẫn của cô thư ký xinh đẹp đi tới phòng nghỉ ngơi.

Không phải là cổ ngữ có nói: nhỏ không nhịn mưu lớn sẽ loạn sao, cô sẽ không dễ dàng buông tha.

Phòng nghỉ ngơi lại sang trọng ngoài dự đoán của mọi người, hoàn toàn là bố trí của phòng Tổng thống, tầm mắt thật tốt, dựa vào cửa sổ nhìn xuống, hướng về phía trước, tay có thể nắm lấy ngôi sao; hướng xuống phía dưới, cả thành phố đều bị giẫm ở lòng bàn chân.

Hít sâu một hơi, từ từ đọc Thiên Địa Chi, tự nhiên sinh ra lý tưởng hào hùng của ai đó!

Vậy mà, An Khả Ni một hơi vẫn còn chưa thở ra hoàn toàn, đã nghe thấy một tiếng hỏi thăm dịu dàng quan tâm: “An tiểu thư, cô uống cà phê, trà sữa hay là thức uống khác?”

“Cám ơn! Cho tôi một ly nước trắng là được rồi.” Cô lễ phép mỉm cười với cô thư ký.

Thư ký mảnh mai và cao gầy, khuôn mặt thanh tú, mặc một bộ trang phục phù hợp, nhìn qua trông rất duyên dáng rất thân thiện.

“Xin chờ một chút.” Cô ta chuyên nghiệp mà gật đầu một cái, rồi xoay người đi, lúc rời đi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thái độ rất đúng mực, không thể không thừa nhận, ánh mắt chọn phụ nữ của Bộ Thuần Nghiêu thật sự không tệ.

Chỉ còn lại một mình An Khả Ni ở trong phòng nghỉ ngơi, cô không bị gò bó đối với trời xanh tươi đẹp ngoài cửa sổ, đuổi cái lưng mỏi, hơi hoạt động thân thể, rồi đem mình đặt ở trong ghế sa lon lớn thoải mái, thoải mái mà nhắm mắt lại.

Ghế sa lon thật mềm, mặc kệ ở loại tư thế nào ở vị trí nào cũng đều thoải mái như thế, cô thỏa mãn mà vùi vào bên trong, cảm thấy Bộ Thuần Nghiêu thật sự rất biết hưởng thụ, nhưng phòng làm việc của anh ta lại giản dị như vậy, quả thật là lẫn lộn đầu đuôi rồi, nhưng anh ta quả thật là kẻ biến thái nha, tại sao có thể lấy tiêu chuẩn của người bình thường để đánh giá? Quý biết trong phòng nghỉ ngơi này là dùng để làm cái gì? Không phải cái ghế sa lon này là dành cho anh ta cùng phụ nữ.

Chết tiệt!

An Khả Ni bỗng nhiên từ trên ghế salon nhảy dựng lên một cái, mặt đỏ ửng lên rồi ra sức vỗ trán mình, dừng lại! Gắn mực thì đen, có thể đã bị Bộ Thuần Nghiêu dạy hư rồi.

Đang lúc cô suy nghĩ lung tung thì cô thư ký xinh đẹp tao nhã nâng lên một cái bình nhỏ tinh xảo, hướng về phía ly thủy tinh trước mặt rót xuống.

Dựa vào giác quan thứ sáu nhạy bén của phụ nữ, cô cảm thấy hôm nay tổng tài đối với vị An tiểu thư này rất đặc biệt, không chỉ có tối hôm qua đặc biệt gọi điện cho cô, dặn dò cô thoải mái mấy cuộc hẹn quan trọng của hôm nay, sáng nay còn đặc biệt nói đi làm trước nửa giờ, mục đích chính là tranh thủ xử lý hết công việc, dành ra thời gian cho vị An tiểu thư này.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Em Đang Quyến Rũ Tôi Sao

Chỉ mấy giờ này, cũng đã đủ khiến cho cô ghen ghét dữ dội, trăm phương ngàn kế lên làm thư ký của tổng tài, không nghĩ tới ngay cả chân giường của tổng tài cũng chưa có sờ tới, thì đã bị cái con nhỏ ngây thơ này bước trộm, cô không phục.

Mình có điểm nào so với con nhóc này không được?

Kiểu ngạo mà ưỡn ngực, cô đưa ra ngón út xanh tươi, bình tĩnh mà khuấy mấy cái ở trong ly thủy tinh.

Ly thủy tinh trong suốt, nước lọc tinh khiết, nhìn qua trong suốt ngọt lành.

“Có tổng tài là chỗ dựa, tôi không thể làm gì cô, vậy xả giận nhờ nhỏ cũng có thể được nhỉ?” Bình tĩnh bung ly thủy tinh lên, cô bước đi tao nhã nghiêm trang bước đến phòng nghỉ ngơi.

“Thật ra thì, tôi đối với cô rất tốt, ngay cả nước hoa tôi thích nhất cũng đưa cho cô uống, nhờ người mang về từ nước Pháp, rất đắt đó. đừng tin những lời ca kia, nước hoa là không có độc, nhưng mà uống vào thì như thế nào, vậy cũng rất khó nói!”

“Cám ơn! A. hắt xì!” An Khả Ni mỉm cười nhận lấy ly thủy tinh, chớp mũi có một luồng gió thơm thoảng qua, khiến cô không nhịn được mà hắt hơi một cái.

“Có phải bị cảm lạnh rồi hay không? Nếu không tôi chỉnh máy điều hòa lên cao giúp cô.” Cô thư ký quan tâm mà đưa cho cô ấy tờ khăn giấy.

“Không cần, cảm ơn.” Cô lễ phép đưa mắt nhìn cô thư ký đi ra ngoài.

Vị thư ký này thật là thơm, ngay cả cô ta bung nước lọc đi qua cũng có mùi thơm kỳ dị, đặt cái ly ở bên mép, An Khả Ni nhăn mặt cau mày, tranh cãi với Bộ Thuần Nghiêu nửa ngày, bây giờ cô khát rồi, cho nên hơi ngưỡng cổ uống hơn phân nửa ly nước.

Nước vừa vào bụng, cô liền thấy khó chịu, hơi thở đều là mùi thơm, cổ họng lại khô khốc đến gay gắt, cô xoa xoa mắt, lỗ mũi cũng ngứa, lau lỗ mũi xong, ngực lại khó chịu đến phát hoảng, che ngực ho khan mấy tiếng, đến mức ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Chẳng lẽ suyễn lại tái phát? Không phải chứ, đã lâu rồi cũng không có tái phát, cũng lâu rồi mà.” Cô khó khăn che ngực đứng dậy, “Có lẽ là gian phòng quá khó chịu, đi ra ngoài rửa mặt là được rồi.”

Đỡ ngực lao đảo mà lần mò đi tới cửa, kéo cửa ra, hành lang rất yên tĩnh, cô phân biệt phương hướng đến toilet, vì vậy bỏ đi ý niệm nhờ cô thư ký giúp đỡ, lao đảo đi về phía trước.

Nhịn xuống!

Cô an ủi mình ở trong lòng, kiên trì một chút, xong ngay thôi.

Khó chịu ở ngực lại cảm thấy càng ngày càng kịch liệt, cô thở hào hển đẩy một cánh cửa ra, không còn kịp nhìn lên một cái, trước mắt đã tối sầm té xỉu.

Trong nháy mắt té xỉu, hình như là đụng vào thứ gì đó, mơ hồ truyền đến thanh âm rất huyền ảo, xen lẫn tiếng phụ nữ thét chói tai.

Mười phút sau.

Cô thư ký khiếp đảm mà nhìn về mặt nghiêm trang của Bộ Thuần Nghiêu: “Thật xin lỗi tổng tài, tôi không tìm được An tiểu thư, có thể cô ấy thừa dịp lúc tôi không chú ý mà đi trước rồi.”

Đi rồi? Bộ Thuần Nghiêu không biết nên cho về mặt gì đây, tức giận tất nhiên là có, lại xen lẫn vào một chút thất vọng, khó chịu, ý nghĩ còn có chút khó hiểu, anh không giải thích được, phụ nữ bây giờ rất phiền toái!

Anh vừa nhấc tay muốn gọi điện thoại gây khó dễ, nhưng tay mò về phía điện thoại đột nhiên dừng ở giữa không trung, bởi vì anh đột nhiên nhớ tới, mình không biết dãy số của cô ấy.

Nói ra thật là buồn cười, Bộ Thuần Nghiêu anh lại đối với một cô gái không rõ lai lịch chỉ gặp vài lần, đã nóng ruột nóng gan.

Không nhịn được phất tay một cái, đuổi thư ký đi, anh chán nản ngồi trở lại ghế làm việc.

Về mặt rất tối tăm, khoe miệng mím rất chặt, nói rõ tâm tình Bộ đại thiếu rất tệ, bởi vì anh đang suy nghĩ bước kế tiếp nên làm cái gì.

Bình thường dưới tình hình này, phụ nữ đối với anh mà nói chỉ có hai loại: có ích cùng không có ích.

Một là cần phụ nữ ở trên giường, để giải quyết sinh lý bình thường, thuộc về đồ dùng duy nhất.

Hai là phụ nữ cần cho có lệ, nếu như bà con họ hàng, ba cô sáu bà*, bạn làm ăn vân vân, cũng có thể coi là xa xỉ phẩm chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh xuất.

(*ba cô sáu bà : chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.)

Ba là phụ nữ đắc tội với anh, hoặc phụ nữ anh ghét, Bộ đại thiếu không có nhiều thời gian cùng tình lực như vậy, một loại là ném cho cà rốt xử lý, cái này có thể xếp loại là vật phẩm bỏ hoang.

Còn lại chính là phụ nữ vĩnh viễn không thể nào có quan hệ, đương nhiên thuộc về vật phẩm vô dụng.

Nhưng mà An Khả Ni thuộc về loại nào đây?

Bộ Thuần Nghiêu rối rắm một hồi lâu, nhưng lại không có biện pháp định nghĩa cho cô ấy, trông mắt đen sâu thẳm lóe lên, hiện ra vài tia dịu dàng, khổ sở, hoang mang không nên xuất hiện vào thời khắc này, sau đó khoe miệng cong cong lên phía trên.

Mặc kệ!

Anh đưa tay về phía điện thoại lần nữa, chuẩn bị phân phó cà rốt tra tài liệu về bối cảnh của An Khả Ni.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, cà rốt giống Tào Tháo xuất hiện kịp thời.

“Lão Đại, có biến.”

“Làm gì mà kinh ngạc?” Bộ Thuần Nghiêu khiển trách, rất rõ ràng là khá bất mãn đối với việc anh ta không mời mà tự vào.

“Mới vừa rồi em đi ngang qua phòng làm việc của phó Tổng Tài, nghe nói có một cô gái quấy rối ở bên trong, phó Tổng Tài rất tức giận đó.”

Một cô gái?

Bộ Thuần Nghiêu cảnh giác mà ngồi thẳng người: “Cô gái hình dáng thế nào?”

“Không rõ lắm, không phải là em vợ vả trở lại báo cáo cho anh sao, dường như là một cô gái trẻ tuổi.”

Không để ý tới báo cáo dài dòng của cà rốt, Bộ Thuần Nghiêu vội vàng chạy đến phòng làm việc của phó Tổng Tài, có một trực giác, cô gái kia là An Khả Ni, anh gặp phải phiền toái rồi.

“Lão Đại, chờ em một chút.” Cà rốt sừng sốt hồi lâu, cũng kỳ quái đi theo phía sau.

Lão Đại sao thế nhỉ? Ở cùng anh ấy lâu như vậy, chưa từng thấy anh ấy kích động như thế.

Chưa đợi anh ta phục hồi tinh thần lại, thì Bộ Thuần Nghiêu đã chạy mất tiêu rồi.

Lúc này phòng làm việc của phó Tổng Tài, chỉ có thể dùng từ “Lộn xộn” để hình dung.

Kỷ Như Băng vừa bận rộn chỉ huy đám nhân viên thu dọn sắp xếp lại bộ sưu tập rút bừa bãi đầy đất, vừa đau lòng kiểm tra danh họa của Trương Đại Thiên bị kéo hư, cho nên không rảnh để ý tới lời của trợ lý.

“Kỷ tổng, dường như cô bé này không còn thở !” Trợ lý dùng ngón tay thử dò xét chóp mũi cô gái nằm trên mặt đất mấy lần, khuôn mặt hơi thay đổi.

“Biết rồi.” Tâm tư của bà vẫn như cũ đặt lên bộ sưu tập riêng của mình, những chai lọ có nhiều niên đại kia ở trong mắt bà bây giờ đều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Thượng Đế phù hộ, thật may là thảm lót sàn rất dày, nếu bị con nhóc điên không biết từ đâu chui đi ra đụng vào, tâm huyết nhiều năm của mình sợ rằng đều phải ngấm nước nóng, đáng tiếc miệng bình hoa đời Thanh vẫn bị nứt một khe nhỏ, bà đau lòng mà oán hận không thể cho lên trên người con nhóc này mấy vết thương.

“Chết rồi thì mau lòi ra đi, đừng làm dơ bản đất của tôi!” Suy nghĩ một chút cảm thấy cực kỳ xui xẻo, lời của bà cũng lạnh như băng, lúc nghĩ lại cũng cảm thấy kỳ quái, cô bé này là ai? Tại sao chết ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cô Gái Này Không Còn Thở

“Chậm đã!” Quay đầu liếc mắt cô gái nằm nghiêng trên mặt thảm, cô nhóc kia hai tay bắt lực mà buông ở bên người, sợi tóc tán loạn, đáng thương , bà dò ánh mắt đi: “Các người biết cô ta không?”

“Không biết.” Nhân viên bị hỏi hai mặt nhìn nhau, trong đó có một người lớn tuổi hơn hơi ngập ngừng : “Kỷ tổng, có cần gọi xe cấp cứu hay không?”

“Không phải nói đã chết rồi sao? Mang ra đi rồi hãy nói.” Bà chán ghét mà nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Dạ!” Lập tức có hai nhân viên nam thân thể cường tráng đi tới, một đầu một chân đứng ở bên người cô gái, cúi người xuống chuẩn bị mang cô gái đi ra.

“Buông cô ấy ra!”

Tay của hai người còn chưa có đụng được cô gái, thì Bộ Thuần Nghiêu đã từ ngoài cửa xông vào, tình cảnh trước mắt lập tức làm cho tim anh bị siết chặt.

“Cút ngay!” Anh bước tới mấy bước, đẩy người con trai đứng ở bên chân cô gái ra, với lực đẩy của anh, người nọ lao đảo mà lui ra vài bước sang bên cạnh, nếu như không phải là được người vịn, không chừng lại đụng hư mấy đồ vật phẩm trân quý nữa.

Cô gái trên đất dĩ nhiên là An Khả Ni, mới vừa rồi cô thờ hào hên đẩy một cánh cửa ra, chưa kịp nhìn một cái, thì cảm giác trước mắt nổ đom đóm, hơi thở trở nên cực kỳ khó khăn, lắc lắc đầu lấy tay vịn vào bên vách tường, thân thể mềm nhũn không kiểm soát được, liền giống như người chết chìm vùng vẫy muốn bắt thứ gì đó, cô đã ra sức mò mẫm ở trên tường, cuối cùng dường như là kéo lấy đồ, sau đó không có sức lực nhận lấy, cô liền níu lấy vật kia

rồi ngã xuống, kết quả là đụng vào giá trưng bày ở trước mặt, từng chai lọ trên giá bị rớt xuống, còn có một món đúng lúc đập trúng đầu của cô, cô ngã xuống đất.

Trong lúc cô kéo không khéo lại là danh họa của Trương Đại Thiên, đập trúng cô không biết là cái gì, dù sao sau khi cô ngã xuống đất, thì Kỷ Như Băng đã nổi cơn tam bành mà chạy tới, một cước đá cô sang bên cạnh, sau đó gọi nhân viên đến dọn dẹp hiện trường, mà cô rồi thì trở về báo tin rồi.

Cả rồi không biết An Khả Ni, chẳng qua là có chuyện gì mới thì nói cho Bộ Thuấn Nghiêu nghe mà thôi, bởi vì Kỷ Như Băng là mẹ đẻ của Bộ Thuấn Nghiêu, là phó Tổng Tài tập đoàn Bộ Vân.

Nhưng, nếu như trước đó anh ta biết rằng cũng là làm việc mất công, bởi vì chuyện phát sinh quá đột ngột.

Nhìn An Khả Ni nằm trước mặt, Bộ Thuấn Nghiêu nhất thời thần thờ.

Mới vừa rồi cô ấy còn vui vẻ ở trước mặt anh làm sao lại đột nhiên nằm ở trên mặt đất, vẻ mặt tái nhợt một chút cũng không có tức giận, anh ngồi chồm hổm xuống, hít sâu một hơi, nhìn như bình tĩnh mà vươn ngón tay ra đè lên động mạch cổ của cô ấy, cảm giác tập trung tinh thần trong chốc lát, lại dùng tay thử dò xét hơi thở của cô ấy.

Hành động của anh làm cho Kỷ Như Băng nhú mi lại, bởi vì bà nhận ra cô gái này có quan hệ với con trai của mình, những người khác đương nhiên cũng đã nhìn ra, một nhân viên làm nhiệm vụ có lòng tốt nhắc nhở anh: “Tổng tài, cô bé này dường như đã chết.”

Nói bậy!

Mặc dù hơi thở của An Khả Ni yếu đến mức gần như không có, nhưng Bộ Thuấn Nghiêu quyết không tin tưởng mạng cô ấy lại ngắn như vậy, cho dù chết, cô ấy cũng không được tự ý quyết định.

Anh tuyệt đối không cho phép!

Bộ Thuấn Nghiêu đen mặt lại, ánh mắt lạnh lẽo dường như muốn kéo người chôn theo, nhân viên ở chỗ này đều cúi đầu, chỉ sợ nói sai một câu, khoe miệng của Kỷ Như Băng co giật mấy cái, cuối cùng ngồi lên trên ghế làm việc, bình tĩnh mà nhìn con mình.

Bà cũng muốn nhìn xem hôm nay con trai của mình làm thế nào.

Không khí ở hiện trường ngột ngạt đến mức gần như khó thở, bởi vì mỗi người đều ý thức được không ổn, nếu như cô bé này thật sự chết rồi, bọn họ sẽ trở thành bia đỡ đạn.

Cô thư ký nghe tin chạy tới càng căng thẳng muốn té xỉu hơn, ông trời làm chứng, cô chỉ là muốn đùa một chút thôi, làm sao ngờ tới hậu quả lại nghiêm trọng như thế, Thượng Đế phù hộ, cô bé này có chết hay không cũng không sao, ngàn vạn lần đừng liên lụy đến cô!

Ở trong rất nhiều ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm, Bộ Thuấn Nghiêu nhẹ nhàng đặt cô gái nằm ngang, dịu dàng vén sợi tóc ở trên mặt cô gái ấy, sau đó nắm cái mũi của cô gái ấy, hướng đến miệng thổi hơi, lại dùng hai tay nhẹ nhàng đè ép ngực của cô gái ấy.

Không nghĩ tới cấp cứu thông thường Bộ đại thiếu lại rất thành thạo.

Nhưng mà không ai dám cười, bọn họ căng thẳng mà nhìn Bộ Thuấn Nghiêu lặp lại động tác, không ít người nắm chặt quả đấm lại âm thầm cổ động cho anh.

Cố gắng lên!

Thổi hơi, đè ép, lại thổi hơi, lại đè ép.

Trên trán của Bộ Thuấn Nghiêu đã xuất mồ hôi hột, thần sắc bình tĩnh của anh cũng đã bắt đầu hơi có vẻ kinh sợ, cuộc đời của anh chưa bao giờ giống như giờ phút này, quan tâm sống chết của một người như thế, hơn nữa còn là con gái!

An Khả Ni, em không thể chết được!

Tôi nhất định sẽ cứu em trở về!

Nửa giờ sau.

“Ai có thể nói cho tôi biết, đến cùng là phát sinh chuyện gì?” Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện, Bộ Thuấn Nghiêu giống như con thú hoang bị vây ở trong lồng sắt tới đi lui, mỗi nện ra tiếng gần như là gầm thét.

Bộ đáng mấy nhân viên cúi đầu đứng ở trước mặt anh, đừng bảo là trả lời, quả thật ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn anh cũng không có.

“Vị thân nhân này, bên ngoài phòng giải phẫu cảm ơn ào, đang cấp cứu đây!” Một người mặc đồ bác sĩ đi ra, tức giận nhắc nhở anh.

Vậy mà cổ áo của anh ta lại bị Bộ Thuấn Nghiêu nắm lấy, bị nhắc tới giống như xách con gà con, vốn là sắc mặt nghiêm túc ngạo mạn nhưng do xảy ra bất ngờ mà mất đi màu máu.

“Bệnh nhân bên trong thế nào?” Giọng của Bộ Thuần Nghiêu khàn khàn, ánh mắt hung ác nham hiểm đến đáng sợ.

“Buông tay. Tôi báo cảnh sát. khụ.” Bác sĩ đạp chân, liếc về phía ánh mắt lạnh như băng của Bộ Thuần Nghiêu, không tự kìm hãm được mà rùng mình: “Khụ. Chúng tôi đã kiểm tra qua cho bệnh nhân kia, cô ấy bị suyễn, bởi vì cấp cứu kịp thời, đã không còn đáng ngại, nhưng.”

Cấp cứu kịp thời!

Không có gì đáng ngại!

Mấy tên thuộc hạ nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm. Thượng Đế phù hộ, sinh mạng của bọn họ cũng tạm thời không có gì đáng ngại.

Bộ Thuần Nghiêu nghe vậy thì sắc mặt buồn lòng, ngay sau đó lại sa sầm, siết chặt cổ áo bác sĩ lần nữa.

“Sao lại bị suyễn, có nặng lắm không?”

“Khụ, vị thân nhân này, anh bình tĩnh một chút!” Bác sĩ kinh hoàng không bình tĩnh mà từ tay anh chui đi ra, rồi lui về phía sau mấy bước, “Cô ấy là do mẫn cảm mà gây ra suyễn, chỉ cần tìm ra nguyên nhân mẫn cảm, sau này cố gắng tránh khỏi là được rồi.”

Lời còn chưa dứt, vị bác sĩ này giống như một làn khói mà chạy về phòng cấp cứu, khóa cửa lại thật chặt.

Gặp phải loại thân nhân không thể chọc được này, anh ta chỉ có tận lực tránh né.

Tức giận nhìn thấy bác sĩ chạy trốn ở trước mắt, chân mày của Bộ Thuần Nghiêu nhíu chặt lại.

“Cà rốt, cậu cho rằng công ty chúng ta có cái gì là nguyên nhân mẫn cảm?”

Nghe được câu hỏi của tổng tài, sắc mặt của cà rốt vừa mới giãn ra một chút đã lại mây đen giăng đầy, may mắn là anh ta thông minh, thấy cửa phòng cấp cứu kịp thời mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nhà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Có Một Chút Nhịp Tim

“Lão Đại, cô ta đã ra rồi, anh trực tiếp hỏi cô ta không phải là tốt hơn sao?”

Bộ Thuần Nghiêu lập tức đón nhận đáp án này, cũng không phải là đáp án này rất tốt, mà là anh nóng lòng đi thăm bệnh nhân.

Bệnh viện nhìn thấy cũng không phải đều là trắng thê thảm, giống như trong phòng bệnh này, vách tường xen lẫn màu xanh biếc đầy sức sống, mà gạch là vàng nhạt, thỉnh thoảng sinh quét dọn mỗi ngày hai lần, có vẻ rất sạch sẽ, bên cạnh cửa sổ sát đất treo rèm cửa sổ màu xanh, ánh mặt trời rất tốt, nếu như không phải là trên trần nhà rủ xuống bình truyền nước biển, thì An Khả Ni gần như cho rằng mình vào ở khách sạn.

Đã nằm ở bệnh viện mấy ngày rồi, mỗi sớm đều có bác sĩ tuần tra phòng, lập đi lập lại bệnh tình của cô, sau đó rót vào thân thể cô một chai thuốc nước, giống như cô bị bệnh thời kỳ chột vẩy, thật ra thì cô chỉ suyễn nhẹ cộng thêm não chấn động mức độ thấp mà thôi, cô dám khẳng định mình đã sớm khỏe rồi, chẳng qua là bác sĩ lo lắng mà thôi.

“Bác sĩ, lúc nào thì tôi có thể xuất viện vậy?” Mỗi khi cô hỏi câu này, y tá trưởng trẻ tuổi liền giống như nghiêm trọng, làm ra vẻ mà nhìn bản bệnh án rồi lắc đầu với cô: “Còn phải ở lại viện quan sát mấy ngày.”

Quan sát!

Cho rằng cô là chuột bạch dùng làm thí nghiệm sao?

Nếu như không phải là Bộ Thuần Nghiêu kiên trì vừa đấm vừa xoa, khẳng định cô đã sớm quên bác sĩ lên trốn rồi.

Bộ Thuần Nghiêu!

Nghe đến cái tên này, An Khả Ni lại có một chút giật mình, mấy ngày nay, mỗi ngày anh ta đều đến bệnh viện với cô, có lúc nhìn chăm chăm cô uống xong những thực phẩm dinh dưỡng làm cho người béo phì, có lúc khiển trách nhân viên chữa bệnh và chăm sóc không có chăm sóc cô thật tốt, nhiều lúc chỉ là ngồi ở bên giường bệnh lẳng lặng nhìn, nhìn đến mức trong lòng cô sợ hãi.

Ánh mắt kia, giống như cô là món đồ dễ bề, hay hoặc giả là con động vật tuyệt chủng, mềm mại, dịu dàng Cô không hình dung ra được, dù sao ánh mắt này, làm lòng của cô ấm áp, cho nên nhẹ nhàng rung động.

Không thể! Anh ta chính là kẻ địch của cô!

Không thể làm gì khác hơn là kéo chân qua làm bộ ngủ.

Từ trong miệng anh ta, cô biết lần này mình nhập viện là vì mẫn cảm mà gây ra suyễn.

Đối với suyễn cô cũng không xa lạ, lúc còn nhỏ cái bệnh này thiếu chút nữa làm cho cô mất mạng, vì thế cô rất cố gắng mà tập võ, cũng là chiến thắng bệnh tật, không nghĩ tới lại tái phát bệnh cũ ở giờ phút này.

Nguyên nhân mẫn cảm

Đột nhiên nhớ tới cô thư ký xinh đẹp đưa cho cô ly nước lọc có mùi thơm gần như nín thở, cô vừa uống vào thì thiếu chút nữa đã nghẹt thở, xem ra vấn đề chính xuất phát ở nơi nào.

Nhưng mà đối mặt với truy hỏi của Bộ Thuấn Nghiêu, cô lại lựa chọn im lặng, không nói ra nguyên nhân, có lẽ vì cô ấy không phải là mục tiêu, cô không muốn gây chuyện.

Rất cục cựa có thể xuất viện!

Nhìn tài xế ở bên ngoài bệnh viện kính cản nghiêng đón cô, thì An Khả Ni có chút kinh ngạc, cảnh giác mà lui về sau một bước, cô duy trì đề phòng: “Ông là ai?”

“An tiểu thư, tổng tài phân phó tôi tới đón ngài xuất viện, mời lên xe!” Tài xế mặc đồng phục lễ phép kéo cửa xe ra nhìn qua vô cùng lóa mắt, đứng ở một bên, làm ra tư thế xin mời.

“Không cần, tự tôi có thể đi về.” An Khả Ni vòng qua ông ta đi sang phía bên cạnh, cô mới không ngốc để Bộ Thuấn Nghiêu biết chỗ ở của cô.

Mặc dù cô biết sớm muộn gì Bộ Thuấn Nghiêu cũng sẽ tra ra được, nhưng không muốn tùy tiện như vậy.

“An tiểu thư, như vậy chúng tôi rất khó xử.” Cái trán của tài xế xuất mồ hôi hột. Ngày nóng mà mặc chỉnh tề như vậy, đáng đời!

An Khả Ni không hề có hành động gì mà đi thẳng tới bên đường, vươn tay ngoắc xe taxi nơi xa.

Quản gì việc ông bị làm khó hay không, cũng không thể vì phép tắc của người khác mà dễ dàng buông tha nguyên tắc của mình.

Như đã nói qua, gần đây bởi vì Bộ Thuấn Nghiêu mà thỏa hiệp quá nhiều, bây giờ cô không thể nhượng bộ nữa.

Xe taxi chậm rãi lướt qua, An Khả Ni hơi điều chỉnh bước chân nơi phía xe dừng hẳn.

Tài xế mặc đồng phục thẳng thớm đi tới, làm cố gắng cuối cùng: “An tiểu thư, nếu như vậy, ngài có thể tự mình nói một tiếng với tổng tài hay không, nếu không tổng tài sẽ trách cứ tôi.”

“Được rồi!” Nhìn thấy tài xế đáng thương, An Khả Ni nhận lấy điện thoại ông ta đưa tới, không ngoài dự liệu mà thấy gương mặt tuấn tú xem ra tức giận ở trên màn hình điện thoại di động.

“An Khả Ni! Tại sao em luôn thích đối nghịch với tôi?”

“Bộ Thuấn Nghiêu, những lời này cũng là tôi muốn hỏi anh.”

“Được, tôi không so đo với con gái.” Bộ Thuấn Nghiêu trên màn ảnh dường như đánh mất tính nhẫn nại, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười lạnh: “Tôi chỉ muốn hỏi em, về chuyện phỏng vấn tôi em còn muốn tiếp tục không?”

Dĩ nhiên muốn, đây chính là cơ hội rất tốt để tiếp xúc với gia tộc Bộ thị.

Trải qua nhắc nhở của anh ta, An Khả Ni như ở trong mộng tỉnh lại mà gật đầu, hướng về phía điện thoại di động hô to: “Dĩ nhiên muốn, lần sau phỏng vấn là lúc nào?”

“Buổi tối nay một, nói cho tôi biết chỗ, tôi bảo tài xế tới đón em.” Bộ Thuấn Nghiêu không cho phản bác mà mở miệng.

“Này, sao lại có thể sắp xếp vào buổi tối, còn có, tự tôi sẽ đi.” An Khả Ni vội vàng phản bác, vẻ mặt gần như muốn áp lên trên điện thoại di động.

“Em cho rằng ai cũng rồi rãnh giống như em vậy à, cứ quyết định như vậy, cúp!”

“Này! Alô!” Nhìn mặt của Bộ Thuấn Nghiêu trên màn hình điện thoại nhanh chóng biến mất, An Khả Ni gần như muốn điên.

Dã man! Biến thái! Ngang ngược, ương ngạnh!

Chết cũng không buông mà âm ỉ điên cuồng hét vào trong điện thoại di động với rất nhiều từ hình dung, An Khả Ni vẫn không thể hả giận.

Không trách được mọi người đều nói người mang bệnh là yếu ớt nhất, nhất định là cô bị quỷ che mắt, mới có ảo tưởng trong chớp mắt, cho rằng người đàn ông mới vừa trò chuyện với cô cũng không phải là quá tệ.

Anh ta căn bản là tên biến thái điên cuồng, trứng thối từ đầu tới cuối!

Cô quyết không quên nhiệm vụ của mình, không có khả năng, cũng không thể có một chút ảo tưởng với anh ta!

Tình cảm của cô đối với anh ta, chỉ có thể là thù hận!

Nhưng mà.

Quả thật là hết thuốc chữa, An Khả Ni khinh bỉ nhìn chằm chằm mình ở trong kính, cô không chỉ có lần đầu tiên trang điểm ăn mặc trang nhã, mà còn ngàn chọn vạn chọn tìm cái váy mặc lên người.

Trong kính là mắt ngọc mây ngài, ánh mắt long lanh. Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, như một đóa hoa vừa hé nở, vô cùng xinh đẹp.

An Khả Ni, bây giờ mày đi thi hành nhiệm vụ, chứ không phải là hẹn hò!

Nghiêm khắc cảnh cáo mình ở trong kính một phen, rồi cô vội vàng kéo váy dài xuống, mặc bộ trang phục bình thường, trang điểm nhẹ còn chưa kịp rửa đi, thì tài xế đón cô đã ấn chuông cửa rồi.

An Khả Ni tạm thời mượn một căn hộ ở tiểu khu, cô hợp ý vì thấy nó thuận tiện. cách tòa soạn chỉ có mấy phút, mặc dù chỉ còn lại lầu trên cùng, nhưng cô vẫn không chút do dự mà chuyển vào. Gian phòng không lớn lắm, rất thích hợp với loại người lười xử lý như cô, lấy ánh sáng rất tốt, tặng thêm sân phơi miễn phí, hoàn cảnh cũng tương đối yên tĩnh, chủ cho thuê nhà là cặp vợ chồng già, ngoại trừ thu tiền mượn phòng, cũng không có nhân rồi hỏi những chuyện khác, nhưng nhìn thấy xe nổi tiếng đậu ở cửa, thì hai ông bà vẫn tò mò mà từ cửa sổ đưa cổ ra nhìn thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Dự Tiệc

Khó chịu mà ngồi lên xe, An Khả Ni có ý muốn nói mấy câu với tài xế đại ca, nhưng về mặt anh ta như chiến sĩ xuất trận chỉ im lặng chú ý lái xe, nếu như không phải đã từng nghe anh ta nói qua, An Khả Ni gần như cho rằng ngồi bên cạnh là một người máy.

Cô lại không biết, tài xế làm cho Bộ gia, tích chữ như vàng là quy tắc cơ bản nhất, nếu không thì ai sẽ yên tâm ngồi ở trên xe thảo luận mãnh khỏe hại nước hại dân?

Chó thích cắn người sẽ không nói, cô cho anh chàng tàn khốc này một lời chú giải. dịch chuyển về hướng cửa xe, làm hết sức để cách xa anh chàng tàn khốc này.

Nhưng mà, khi anh chàng tàn khốc này ga lăng mở cửa xe cho cô, thì An Khả Ni ngậy ngậy cả người, núp ở bên trong buồng xe, chậm chạp không dám nhảy ra.

Cho dù trước đó dự đoán có NN khả năng, nhưng cô cũng không còn ngờ tới là Bộ Thuấn Nghiêu lại hẹn cô tới nơi này gặp mặt.

Trước mặt là một tòa nhà có vách tường vàng rực rỡ, bậc thang thật cao uốn lượn hướng về phía trước, khiến cho mỗi một bậc mà mọi người đi lên giống như cho nó hành lễ.

Đàn ông tây phục trắng kéo mỹ nữ trang điểm xinh đẹp, bước chân thong dong mà đi tới phía tòa nhà kia, bóng đêm cũng bởi vì lộng lẫy đến mức xinh đẹp này mà người đến nườm nượp.

“An tiểu thư, mời vào!” Thật lâu không thấy An Khả Ni đi lại, tài xế kèm chế tốt cũng không nhận được mà mở miệng thúc giục.

“Nơi này đang cử hành yến tiệc sao?” An Khả Ni thoáng nhớ, đây là một khách sạn thuộc tập đoàn Bộ thị, cũng là nơi mang tính biểu tượng của thành phố Y.

“Ngài đi vào sẽ biết, tổng tài đang chờ ngài ở bên trong đấy!” Tài xế trả lời tránh đi.

Mặc kệ vậy!

Đã tới thì an tâm ở lại, An Khả Ni quả quyết rồi nhảy ra khỏi buồng xe, hôm nay cho dù là đầm rồng hang hổ, cô cũng phải nhắm mắt xông vào một lần.

Nhưng mà.

Đi vào phòng tiệc Y hương tấn ảnh, An Khả Ni vẫn theo bản năng liếc mắt nhìn trang phục bình thường trên người mình, so sánh, trang phục đơn giản của cô quả thật không ra gì, ngay cả nhân viên phục vụ bưng khay cũng lộng lẫy hơn cô nhiều, nếu như không có tài xế dẫn đường, thì căn bản là cô không lẫn vào được.

“Nhân viên phục vụ, mang thức uống tới!” Thật là không có mắt vì đã nhận lầm cô là nhân viên phục vụ.

Bình tĩnh che giấu những tạp âm kia, ánh mắt của cô tìm ở trong đám người, rất nhanh phát hiện mục tiêu hôm nay.

Không thể không khen ngợi, Bộ Thuấn Nghiêu luôn có bản lĩnh làm người ta chú ý, cho dù ở phòng tiệc rộn ràng, khắp nơi đều là đám chức sắc ăn mặc không tệ lắm, An Khả Ni cảm thấy anh ta đặc biệt chói mắt, giống như ánh mặt trời trên bầu trời, ánh sáng vừa xuất hiện, ai dám tranh giành.

Hôm nay anh ta mặc bộ Tây phục màu trắng, nơ nhỏ cùng màu, tuấn tú xinh đẹp, nhìn ở giữa đám người thật là có bộ dạng mấy phần bạch mã hoàng tử.

Phi!

Chẳng qua là nhờ phúc nhãn hiệu danh tiếng trên người, cho anh ta mặc đồ như một tên ăn mày, cũng không phải là một tên ăn mày sao? Cô lắc đầu, thật nhanh ở trong lòng hủy bỏ lời khen ngợi đột nhiên xuất hiện.

Dường như có cảm ứng tâm linh, Bộ Thuấn Nghiêu cũng nhìn về phía cô, lễ phép mà bỏ dờ hân huyên đi tới phía cô.

“Sao giờ mới đến, chờ em đã lâu.” Mặc dù vẻ mặt rất khó chịu, nhưng anh rất tự nhiên đưa tay ra chuẩn bị bắt cô.

An Khả Ni nghiêng mình né tránh, giữ vững khoảng cách an toàn từ nửa bước trở lên mới hung tợn mà nhìn chằm chằm vào anh ta: “Bộ Thuấn Nghiêu, anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?”

“Em cho rằng là gì?”

Nghe anh ta nhàn nhã trả lời, An Khả Ni gần như muốn phẩy tay áo bỏ đi. Cái tên biến thái này, mình ăn mặc giống như vương tử, lại để cho cô lấy vẻ mặt Cô bé lọ lem dơ dáy nhất đi vào làm mất mặt xấu hổ.

Chậm đã!

Ví dụ này tuyệt đối không tốt, không phải đến cuối vương tử và Cô bé lọ lem là một đôi sao, bọn họ vĩnh viễn không thể có mối quan hệ.

Với nhận thức này, giọng điệu của cô trở nên lạnh lùng: “Tôi không có hứng thú tham dự yến tiệc gì đó với anh, thứ cho không thể tháp tùng!”

“Chẳng lẽ em không muốn đích thân quan sát cuộc sống của tôi, nhất định phải nghe người khác nói cho em biết mới hài lòng? Trước kia em phỏng vấn như vậy à?” Nghe được câu trả lời giống như khiêu khích của anh ta, cô lại dừng bước lại.

Cô mới sẽ không để cho anh ta xem thường.

Bộ Thuấn Nghiêu rõ ràng không có ý thức được bất mãn của An Khả Ni, anh thích thú mà quan sát cô ấy, làn da cô ấy trắng mịn được trang điểm nhạt gần như trong suốt, hai gò má hồng nhạt, môi hồng răng trắng, khuôn mặt như họa, giống như trái ô mai lúc mới vừa hái xuống từ lá cây còn treo giọt sương, làm cho người ta không nhịn được muốn cắn một cái.

Về phần trang phục cô ấy canh cánh trong lòng, anh cũng không có quá để ý, dù sao từ lần đầu tiên anh nhìn thấy, thì cô ấy chính là loại trang phục này, là thói quen rồi.

“Tổng tài, phu nhân tìm ngài khắp nơi đấy, bảo ngài mau đến chỗ bà ấy!” Một nhân viên vệt đám người ra vội vã đi tới, thấp giọng khai báo mấy câu với Bộ Thuấn Nghiêu.

“Biết rồi.” Anh bực mình mà phất tay một cái, không tỏ ý kiến.

“Mau đi đi!” An Khả Ni tức giận tiến lên đẩy anh ta một cái, lại bị anh ta nhìn tựa như con khỉ, cô thật sự không không chế được mà muốn chạy ra.

Nhìn anh ta không cam lòng rời đi, An Khả Ni thở dài một hơi, không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn, dù sao ngoại trừ anh ta ra, nơi này cũng không quen biết ai, mặc kệ cô ăn mặc như thế nào, sẽ không có người chú ý.

“Thuấn Nghiêu, con cảm thấy mấy cô gái này thế nào?” Phòng tiệc Y hương tấn ảnh, tùy ý có thể nhìn thấy mỹ nữ đáng người yếu điệu, ăn mặc hợp thời trẻ tuổi, Kỳ Như Băng không ngại phiền toái mà giới thiệu.

Thẩm Tinh Tinh, trưởng nữ vua châu báu, 20 tuổi, trông ngọt ngào, tính tình dịu dàng, một sinh viên đại học danh tiếng, thành tích ưu tú, am hiểu nhiều loại nhạc cụ.

Phạm Tiểu Anh, con gái một của trùm Truyền Thông, 23 tuổi, đáng người khỏe đẹp, tính tình rộng rãi, thích các loại vận động, từng nhiều lần đạt được vô địch tranh tài thể dục trong trường.

Vương Thiên Quyên, thiên kim thị trưởng, 21 tuổi, học ở đại học Kinh tế Tài Chính danh tiếng, tri thủ đạt lễ (học rộng và biết cư xử đúng lễ nghĩa), tướng mạo cũng xinh đẹp, nghe nói người theo đuổi rất nhiều.

Nghe Kỷ Như Băng lái nhái chào hàng, Bộ Thuần Nghiêu không nhịn được mà mím chặt môi mông, sắc mặt khó chịu đến mức tận cùng: “Mẹ, nếu như mẹ thích, cứ việc nhận các cô gái đó làm con gái, con không có ý kiến.”

Câu trả lời của con trai, làm cho Kỷ Như Băng hơi nhũn mày: “Thuần Nghiêu, con cũng biết thân thể của cha con, chẳng lẽ con muốn trước khi chết ông ấy không ôm được cháu trai sao?”

Trận đại hội tuyển chọn vợ này, là bà đặc biệt chuẩn bị cho con trai, tất cả các cô gái con nhà danh tiếng có đầy đủ tư cách trong thành phố, đều là khách quý được bà chọn, cho dù biết con trai rất bất mãn, bà cũng muốn dùng hết thủ đoạn, nhanh chóng định ra hôn sự cho con.

Chuyện này vô cùng cấp bách!

Lấy thanh thế địa vị của Bộ gia, con dâu nhất định phải xuất thân trong sạch, môn đăng hộ đối, về phần con trai có thích hay không, đó là hàng thứ yếu, dù sao đàn ông phong lưu không chịu gò bó là rất bình thường, sau khi kết hôn chung sống như thế nào chính là chuyện của hai vợ chồng trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đứng Đưa Nửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tôi Muốn Em

Nhất là khi bà phát hiện con trai đặc biệt để ý đến một cô gái không rõ lai lịch thì đại hội hứa hôn liền cử hành trước thời hạn.

Bộ Thuần Nghiêu làm sao lại không hiểu ý định của mẹ mình, mẹ con bọn họ giống nhau ở điểm làm người ta kinh ngạc. chuyện đã quyết định nhất định phải làm được, căn bản không để cho người ngoài quấy rối, mẹ con liên tâm như thế, cũng không biết là vui hay là buồn.

“Mẹ, cần gì mẹ phải vội vã tìm con dâu, không phải là còn có Bối Nhi sao?”

Lời của con trai làm cho Kỷ Như Băng có chút kinh ngạc: “Bối Nhi. mẹ lại không biết là con nguyện ý cưới cô ta, nhưng con trai à. mẹ tin rằng, hiện tại cô ta không thích hợp với con.”

Bộ Thuần Nghiêu không đồng ý mà cười lạnh, lúc nào thì cô ta thích hợp với anh, từ đầu tới đuôi không phải đều là do mẹ một lòng tình nguyện nhận định sao?

Không muốn dây dưa với cái đề tài này nữa, ánh mắt Bộ Thuần Nghiêu lướt qua lần lượt hướng về phía cô gái ném tới đôi mắt quyến rũ: “Mẹ, con đáp ứng với mẹ tham gia buổi tiệc nhâm chán này, mẹ cũng phải đáp ứng với con, để cho con tự mình lựa chọn.”

“Vậy cũng phải được sự đồng ý cuối cùng của cha con.” Kỷ Như Băng trầm ngâm chốc lát, thái độ sáng khoái này của con trai đột nhiên làm cho bà sanh nghi, vì vậy uyển chuyển đem quyền chủ động nắm ở trong tay.

Bộ Thuần Nghiêu lơ đãng mà nhếch môi cười một tiếng, vẻ mặt tự đắc nắm chắc phần thắng, đi vài bước đến một hướng khác, tà vờn ra ngón tay: “Được, con muốn cô ấy!”

An Khả Ni rốt cục ở bên cạnh dãy bàn tiệc đứng tìm được góc không làm người khác chú ý, an tâm lấp cái bụng của cô.

Mới vừa rồi chỉ lo chọn y phục trang điểm, bây giờ nhìn thấy thức ăn thịnh soạn như vậy, cô mới cảm thấy dạ dày kêu gọi.

Ăn thì ăn, dù sao cũng miễn phí!

Mỗi món nhìn qua đều ăn rất ngon, cuối cùng muốn chú ý chút hình tượng, nên cô suy tư thật lâu, chọn miếng bánh cake chocolate mê người, bung đến một góc ăn.

Thật ra thì những món tôm cua kia mới chính là món cô thích nhất, nhưng cũng không thể không coi ai ra gì mà cắn ăn, đành phải tiếc hận mà bỏ qua.

Khi cô đang ăn vui vẻ thì Bộ Thuần Nghiêu hiện ra giống như âm hồn, mang theo những đôi mắt nhìn chằm chằm.

“Khả Nhi, thì ra em ở đây!” Anh cứng chịu mà rút khăn giấy ra, lau chocolate ở khóe miệng thay cô, không để ý phản đối mãnh liệt ở trong mắt cô, cướp đi bánh cake còn lại trong tay cô, thân mật mà kéo cô, dẫn cô tới trước mặt người khác.

“Mẹ, đây chính là cô gái con chọn trứng, con muốn cưới cô ấy.”

Một hòn đá làm giật mình ngàn tảng sóng, lời này vừa nói ra, khiến toàn hội trường xôn xao, sắc mặt người nào đó liền tái xanh ngay tại chỗ này.

“Cái gì?” An Khả Ni là giật mình nhất, cô chỉ là người xem náo nhiệt, phần diễn đóng vai phụ cũng không có, sao lại đột nhiên biến thành vai chính?

Bộ Thuần Nghiêu quả nhiên là tên biến thái! Chỉ sợ cô xấu xí không đủ, còn muốn ở trước con mắt nhìn trừng trừng của mọi người hạ thêm chút nguyên liệu.

Cô tức giận đến mức nói cũng không nói ra được, không để ý hình tượng mà đẩy anh ta ra, mãnh mẽ lui mấy bước, lui đến chỗ anh ta với không tới.

Bộ Thuần Nghiêu lại khí định thần nhàn tiến lên từng bước, bình tĩnh nhìn cô, trong mắt tràn ngập thâm tình chân thành, “Gả cho anh, Khả Nhi.”

Khả Nhi.

An Khả Ni buồn nôn đến độ cả người nổi da gà, một tiếng thét cộng thêm tập thể ánh mắt tựa như “Tiểu Lý Phi Dao”, cô rõ ràng và quả quyết mà trả lời: “Không thể!”

Giống như là dự kiến cô sẽ trả lời như vậy, Bộ Thuần Nghiêu bình tĩnh duy trì đặc chí vừa lòng, liếc mắt Kỳ Như Băng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, khóe môi nhếch lên và cười: “Khả Nhi, anh biết em sẽ lại cự tuyệt anh một lần nữa, không cần vội, anh sẽ tiếp tục cầu hôn với em, cho đến khi em đáp ứng mới thôi.”

Nôn.

An Khả Ni trong bụng cuộn cuộn một trận, sớm biết anh ta biến thái, không nghĩ tới lại vô liêm sỉ đến mức độ như vậy.

Công lực tuyệt hảo kia, không phải là một sớm một chiều luyện ra được, quả thật đã đạt đến đỉnh cao, không biết nói qua bao nhiêu lần với phụ nữ mới có thể đạt tới loại cảnh giới kiệt xuất này.

Cô suy nghĩ đến ngần người và chỉ có thể cam bái hạ phong.

Rất hài lòng với khiếp sợ của cô, Bộ Thuần Nghiêu quay đầu, hướng về phía Kỳ Như Băng cũng đang sững sờ và nhàn nhạt giải thích: “Mẹ, cô bé này chính là da mặt mỏng, cô ấy sẽ đáp ứng, bởi vì.”

Câu nói phía sau không ai nghe được, bởi vì Bộ Thuần Nghiêu để sát vào bên tai Kỳ Như Băng và lặng lẽ nói, nhưng mà sau đó từ người đột nhiên trợn to hai mắt cùng với biểu tình khó tin trên mặt để suy đoán, nhất định là cái bí mật kia kinh thiên động địa.

Một cuộc đại hội chọn hôn oanh oanh liệt liệt, dường như lấy hình thức khôi hài kết thúc qua loa, bên tai Bộ đại thiếu lại thanh tĩnh, nhưng lại mang đến cho An Khả Ni phiền toái không nhỏ, dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

“Rốt cuộc anh lên nói bậy với bác gái cái gì thế?” Trên đường về nhà, An Khả Ni càng nghĩ càng khả nghi, hết lần này tới lần khác về mặt bí hiểm của Bộ đại thiếu cũng học chiêu tổn hại của anh chàng tài xế tàn khốc, trực tiếp đem lời của cô vào tai này ra tai kia.

“Trở về nói cho em biết!” Đây là điều kiện anh kiên trì đưa cô về nhà, quý thần xui khiến, cô lại ngậm cho phép.

“Em ở nơi này?” Bước vào tầng trên cùng chưa đủ bốn mươi thước vuông của An Khả Ni, Bộ đại thiếu tôn quý giống như con chó săn nhìn chung quanh.

Gian phòng không lớn, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, An Khả Ni không biết anh ta hứng thú ở chỗ nào.

“Nói mau, rốt cuộc nói cái gì?”

Nhìn Bộ Thuần Nghiêu rốt cục hài lòng mà ngồi lên trên giường nhỏ của cô, cô do dự một chút, kéo một cái ghế duy nhất ở trong phòng, ngồi đối diện với anh ta.

“Gian phòng so với tường tượng vẫn còn lộn xộn.” Bộ đại thiếu đùa bốn quần áo xốc xếch trên giường, nhìn chung quanh mà nói.

Ai nha!

An Khả Ni nhớ tới, mới vừa rồi vội vàng chọn trang phục, sau đó cũng không còn thời gian thu dọn lại, nếu như bị anh ta khám phá mình để ý cuộc hẹn với anh ta như vậy.

“Nói mau!” Cô hốt hển mà gầm lên, sắc mặt rõ ràng ửng hồng.

Cân nhắc liếc cô một cái, môi mỏng của Bộ Thuần Nghiêu nhếch lên một nụ cười như có như không, thoáng qua, rồi khôi phục lại vẻ xinh đẹp tàn khốc: “Em đoán xem?”

Đoán cái đầu anh đó, An Khả Ni gần như muốn nói tục rồi.

Nhìn xuống!

“Tôi nói cho mẹ tôi biết, em có con của tôi.” Bộ Thuần Nghiêu trả lời bằng quơ khiến cho phần nộ của cô đạt tới cực hạn.

“Nói bậy! Tôi nào có!” Cô bỗng nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, trên mặt tràn ngập tức giận không kèm được.

“Thật không có?”

“Đĩ nhiên, tôi cũng không có cùng với anh.” Ý thức được nội dung xấu hổ ở phía sau, cô vẫn còn đỏ mặt.

Bộ Thuần Nghiêu chết cũng không thôi mà liếc nhìn cô, đáy mắt có vui vẻ không che dấu được: “Không có như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Không Kim Hãm Được

Thấy cô ấy xấu hổ giận dữ, anh đột nhiên cảm thấy trên đời này không có cô gái nào thú vị hơn cô ấy, cho dù tức giận cũng đáng yêu như vậy, khiến cho anh không nhịn được muốn nhìn lâu vài lần.

“Cô bé An, dường như em cũng không có đơn thuần như trong tưởng tượng của tôi!”

Nghे thấy anh ta chế giễu, cô nhất thời cứng họng, “Bộ Thuần Nghiêu, tôi đã về đến nhà, sao anh còn chưa đi!”

“Hôm nay tôi không đi!” Bộ Thuần Nghiêu làm biếng nằm thẳng ở trên giường cô.

“Không được!” An Khả Ni đồng thời kêu lên.

Cô lo lắng đi tới mép giường, kéo lấy cánh tay của anh ta, muốn kéo anh ta dậy ném đi, nhưng mà Bộ Thuần Nghiêu nhẹ nhàng một cái, liền kéo cô lên trên giường.

“Ai nha!”

An Khả Ni thu lại tư thế không kịp, áp thẳng lên trên người anh ta, cảm giác đôi môi ẩm áp, tựa hồ tiếp xúc đến vật gì đó, trợn mắt nhìn lên, trước mắt là gương mặt tuần tú phóng to của Bộ Thuần Nghiêu, mà môi của cô vừa vận động phải bờ môi của anh ta.

Bộ đáng kia, giống như cô chủ động ôm ấp yêu thương.

Thật là mất thể diện!

Cô chống hai tay xuống giường, giống như phản xạ có điều kiện muốn nhảy dựng lên, vậy mà, từ phía sau lưng lại đưa qua một đôi tay, đè cái ót cô lại, khiến cho đầu của cô không thể nhúc nhích, mà bờ môi ở trước mặt, cũng không chút khách khí mà mút chặt cô, phần môi truyền tới sức nóng ngang ngược lại không mất đi mềm mại, cô không tự chủ được mà hé miệng, hòa tan ở trong cánh môi dịu dàng lạ lùng.

Không thể!

Gào thét trong lòng chuyển thành thanh âm yếu ớt.

Cô liền giống con bướm bướm bốc lửa, không hề lý trí mà lần lượt bay về phía nguy hiểm đến tính mạng.

Trong đầu một mảnh hỗn độn, cô tạm thời mất đi năng lực suy tư, chỉ có thể để mặc cho anh quán lấy hơi thở của mình, ngang ngược, cuồng dã, khi anh ta mút, cũng phát ra tiếng ưm mơ hồ.

Bóng đêm rất đẹp, nếu như thế giới dừng lại vào giờ khắc này, cũng chưa hẳn không phải là hạnh phúc.

Bất tri bất giác, cô bị Bộ Thuần Nghiêu đè đến phía dưới, ánh đèn chập chờn, gương mặt của cô say rượu giống như đỏ hồng, ánh mắt mờ mịt, anh không kim hãm được mà say mê, liếm vành tai của cô, ở bên tai cô thì non: “Khả Nhi, em thật là đẹp.”

“Không muốn. Nhột.” Tránh né thân mật của anh ta, cô bởi vì mất đường khí mà thờ dốc, đáy lòng rõ ràng sáng lên vô số cái đèn đỏ, cả người lại xui xẻo vô lực giống như điện giật.

Anh hôn càng nhiệt liệt.

Ban đầu chỉ là muốn trêu đùa nhỏ nhỏ, nhưng mà thường thức ngọt ngào của cô ấy, anh lại muốn nhiều hơn.

“Không được.” An Khả Ni tỉnh táo lại, đồng thời cũng dùng một tay kia ra sức đẩy anh ta.

“Khả Nhi, tôi muốn em!” Anh ngừng lại động tác, ôm chặt cô , hôn thật sâu, đầy mắt có nhiệt tình bối rối, cuồng dã mà thâm thúy.

“Không. muốn.” Cô nghiêng đầu qua một bên, không dám nhìn mắt của anh ta, sợ mình bị anh ta đầu độc.

“Không phụ nữ nào có năng lực cự tuyệt tôi.” Bộ dạng của anh có chút ảo não, giọng nói cũng âm trầm .

“Không được!”

Chợt một tay đẩy anh ta ra, cô kéo chăn qua bọc kín lấy mình, núp ở chân giường và mặt vẫn đỏ bừng.

Chán nản lật người ở trên giường, Bộ Thuấn Nghiêu hít sâu một hơi, tận lực đè nén kích tình chộn rộn của mình xuống, lấy khủy tay giữ trán, chống lên đầu nhìn cô.

Cô bé này!

Anh có chút không hiểu mình, làm sao anh lại mê một Lolita ngây ngô, không biết có điểm nào hấp dẫn được anh.

Phụ nữ đối với anh mà nói chẳng qua là cần giải quyết sinh lý, anh khinh thường miễn cưỡng với các cô ấy, nhưng mà hôm nay, anh lại giống như chàng trai trẻ mới biết yêu, tràn đầy khát vọng đối với một phụ nữ, hơn nữa bởi vì cô ấy cự tuyệt mà canh cánh trong lòng, điều này quá hoang đường!

Không thể tưởng tượng nhất chính là, mặc dù như vậy, anh vẫn muốn lấy được cô ấy.

Có lẽ là do gần đây không có đụng đến phụ nữ, nhất định là vậy!

Âm thầm xuyt ra một ngụm khí bản, Bộ Thuấn Nghiêu từ trên giường chống thân thể lên, đến gần bên người cô, cong ngón tay, ỡ cái trán cô nhẹ nhàng bản xuống.

“Ai yêu!” Cô đau đến độ co rút khóe miệng.

“Đây là dạy dỗ cho việc em câu dẫn người trưởng thành!” Anh nghiêm trang mà nâng gương mặt tuấn tú lên, ra vẻ ông cụ non mà dạy dỗ: “Cô bé An, nếu có lần sau nữa tôi sẽ không hạ thủ lưu tình.”

An Khả Ni nhìn anh với vẻ mặt ủy khuất, rõ ràng cô mới là người bị hại nha, nhưng lại giống như là anh ta thiệt thòi.

Còn có. Cô đã 22 tuổi rồi, cũng đã là người lớn rồi có được hay không.

Suy nghĩ biến thái, quả nhiên không phải là người bình thường có thể lý giải .

Nhưng mà, trái tim nhỏ của cô lại vẫn cho rằng anh ta nhẹ nhàng như thế, không có dấu hiệu dâng lên sóng gợn nào

Nóng quá!

Bộ Thuấn Nghiêu mở rộng cửa sổ trên đỉnh, tăng tốc xe tới mức nhanh nhất, áo khoác tây trang màu trắng đã sớm bị anh bỏ rơi ra phía sau xe, nút thắt áo sơ mi cũng mở chỉ còn lại hai nút, gió đêm trêu chọc cơ ngực khỏe đẹp của anh, tóc ngắn kiểu ngạo tùy ý nhảy múa, anh mỉm cười mỗi móng nhếch lên tao nhã, khuôn mặt tuấn đạt đến mức tận cùng rõ ràng tràn ngập tối tăm.

Ferrari màu bạc như mũi tên rời cung, ở dưới ánh trăng bút lên trận trận kinh phong.

Xuyên thủng bóng đêm, lại không xuyên được lòng người.

Đột nhiên đạp thắng xe, xe thể thao màu bạc vạch xuống một đường vòng cung tôn quý duyên dáng, dừng ở ven đường.

Buồn bực mà ấn cái kèn, xe thể thao hí thê lương phá vỡ bóng đêm.

Tức giận mà vỗ một chưởng về phía tay lái.

Bộ Thuấn Nghiêu ngẩng đầu lên, về mặt ở trong bóng đêm tối tăm.

Anh tiện tay bấm điện thoại: “Cà rốt, lập tức tìm phụ nữ cho tôi!”

“Lão Đại trẻ thế này. Có thể không tìm được thích hợp !” Giọng nói của cà rốt bị gió đêm thổi lất phất phát đến độ khẽ run, nghe vào có chút lạ.

“Vậy thì tùy tiện tìm sạch sẻ , phải nhanh!”

“Không thành vấn đề, lão Đại, mười phút sau gặp!” Cà rốt thuận miệng báo ra một tên hộp đêm

Cúp điện thoại, cà rốt kỳ quái mà nhúc nhủ đầu, lão Đại làm sao thế, chưa từng thấy anh ta bụng đói ăn quăng như vậy.

Lão Đại, anh nhất định phải cẩn thận nha, anh cũng không muốn thấy thần tượng tan thành mây khói!

“Thế nào?” Cổ của anh ta bị người từ phía sau ôm lấy, một thân thể trắng nõn đầy đả dấn ở sau lưng của anh ta, hướng về phía vành tai của anh ta và tóc mai chạm vào nhau.

“Đừng làm rộn, anh có chuyện nghiêm chỉnh.” Anh ta trở tay nắm lấy thân thể tuyệt vời kia, cũng hài lòng nghe được một tiếng kêu to duyên dáng: “Ai nha, anh thật là xấu Xong rồi lại đi không được sao?”

Nghe người phụ nữ nói, Dương Thông cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà nhu cầu của lão đại vội vã như vậy, anh không thể xấu xa mà chỉ lo thỏa mãn mình!

“Ngoan ngoãn chờ anh, chỉ một lúc thôi. . . .” Nhìn cô gái trên giường, anh khốn khổ mà nuốt xuống nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Cường Sủng Bà Xã Đùng Đua Nữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.